

Redactie
en Administratie
Keizersgracht 234
TELEFOON 43304
Hoofdredacteur:
Arthur Tervoooren

Abonnementsprijs:
Per week 12½ cent; Per
kwartaal f 1.62⁵ bij voor-
uitbetaling (p. post. ook
voor Ned. Indië, f 1.75).

Voor het overige buitenland
porto extra.

DE STAD

AMSTERDAM

WAARIN NOORD-HOLLAND IN WOORD
OPGENOMEN EN BEELD

Voor
Advertentiën

wende men zich tot

WERFKRACHT

INSTITUUT VOOR
COMMERCIEELE
PROPAGANDA

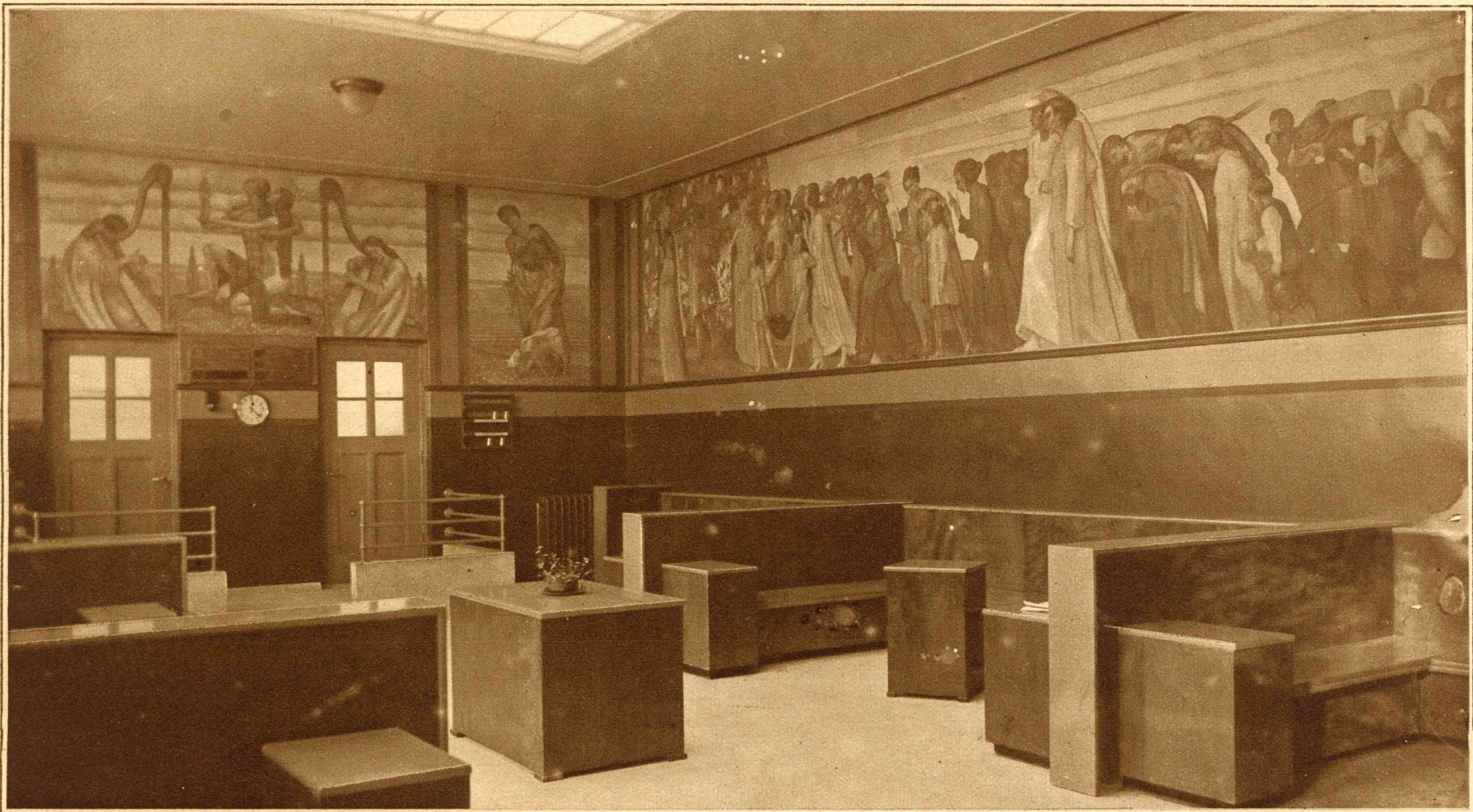
Nassaulaan 49 te Haarlem

Tel. 14040

of tot de
administratie van dit blad.

Thomasvaer en Pieterneel (Willem Hunsche en Mevrouw Chrispijn-Mulder), zooals zij in den Amsterdamschen Stadsschouburg den Nieuwjaarswensch uitspraken.

Een der ruime, rijk gedecoreerde moderne wachtkamers.

DE GEMEENTELIJKE GENEESKUNDIGE DIENST TE AMSTERDAM

De Amsterdammer, die een beetje ouder is dan vijftig jaar, weet wat het „gasthuiskarretje” is. Als jongen al liep je het na, als je het door de straten zag gaan, want dan was er een ongeluk gebeurd en ongelukken, daar wilde en wil nu nog de Amsterdammer altijd graag het fijne van weten. Nieuwsgierigheid was het, niets dan nieuwsgierigheid en die ondeugd — want, laten we het maar eerlijk bekennen, dat is het toch eigenlijk — is bij den Amsterdammer over het geheel sterk ontwikkeld.

Dat gasthuiskarretje dan, wat was het een primitief vervoermiddel voor zieken, voor zwaar gewonden dikwijls, als men het vergelijkt met de moderne ziekenauto's zooals we die nu kennen bij onzen Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst.

Er blijkt wel heel duidelijk, reeds uit dit eene kleine onderdeel van de bemoeingen van dien dienst, van hoe zegenrijken invloed het Raadsbesluit van den 2den Juli 1902 is geweest, waarbij eindelijk, na langdurige en veelal heftige debatten, de verordening, regelende den Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst, werd aangenomen.

Want dat we het in Amsterdam tot vijftig jaar geleden nog met een „gasthuiskarretje” moesten doen, vond alleen zijn oorzaak hierin, dat er nog geen Geneeskundige Dienst bestond. Die begon zijn arbeid eerst op den 1sten Januari 1903, onder leiding van wijlen dr. J. Menno Huizinga.

De Gemeentelijke Geneeskundige Dienst bestond dus, zooals men hieruit ziet, op den pas gevierden Nieuwjaarsdag juist vijftig jaar.

Een jubileum dus, en een dat waard was gevierd te worden!

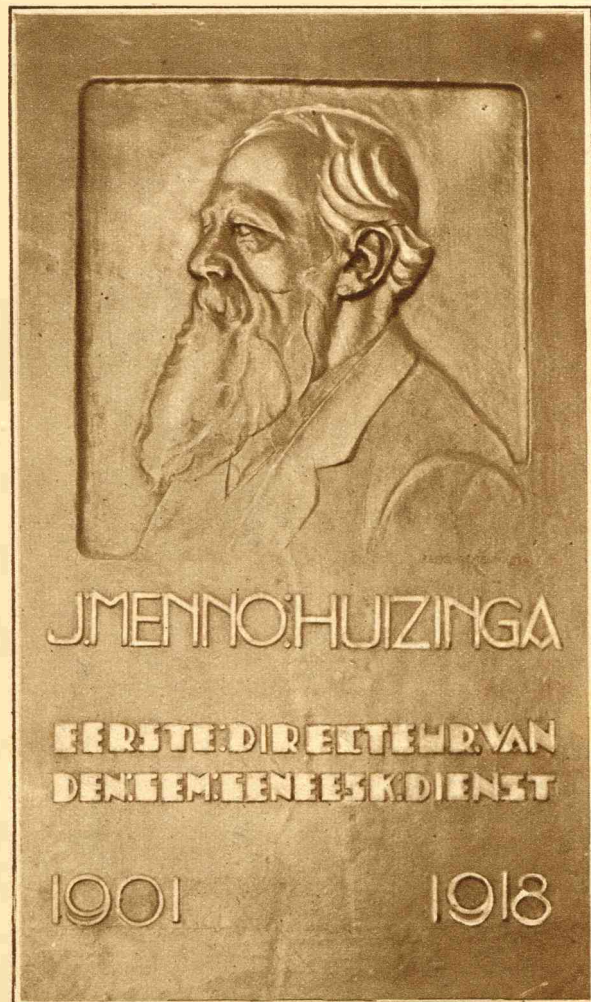
Zeker, er werd ook voor de instelling van den Geneeskundigen Dienst wel het een en ander gedaan voor de volksgezondheid: we hadden vierenvestig „stadsdokters”, die ieder een volle zeshonderd gulden per jaar verdienden en die daarvoor om beurten zitting moesten houden in een der zeven zitting-lokalen, waar de arme patiënten hun hulp konden inroepen en waar zij beschikbaar waren voor eerste hulp bij een ongeluk op straat, maar daar is dan ook vrijwel alles mee gezegd.

Hoe anders is het nu!

En als men dat nagaat, dan is het haast niet te begrijpen, dat de nieuwe Dienst in de eerste jaren van zijn bestaan, ja, zelfs reeds voor hij was ingesteld, zooveel tegenwerking ondervond — tegenwerking, vooral van de geneesheeren nog wel.

Reeds een jaar vóór de gemeenteraad het besluit nam tot instelling van een Gemeentelijken Gezondheidsdienst, hadden B. en W. een voorstel ingediend om over te gaan tot de benoeming van een inspecteur van den Gemeentelijken Gezondheidsdienst, die toezicht zou moeten houden op de gesubsidieerde gasthuizen en die ook de geneeskundige armenzorg buiten de gasthuizen zou moeten controleren. Daartegen werd sterk geageerd. De geneesheeren wenschten zich niet te laten controleren, dat achtten ze vernederend en bovendien overbodig.

Maar de tegenstand liet zich eerst recht gelden, toen werd voorgesteld, in plaats van een inspecteur

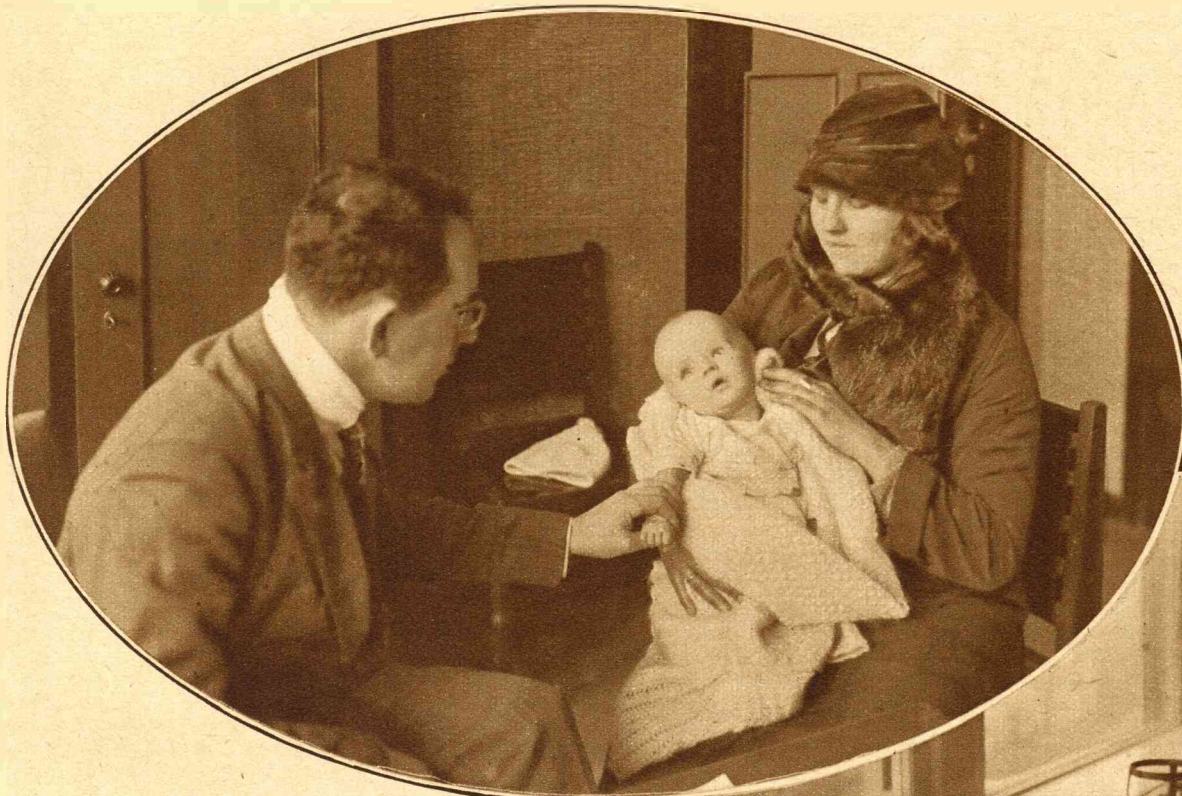
De bronzen plaquette van dr. J. Menno Huizinga, den eersten directeur van den Gemeentelijken Gezondheidsdienst (1902—1918).

Dr. L. Heijermans, directeur van den Gemeentelijken Gezondheidsdienst.

liever een directeur van den G.G.D. te benoemen. Dr. Huizinga, die later de eerste directeur werd, had een concept-verordening saamgesteld, die om zoo te zeggen de grondwet voor den nieuwen dienst moest worden. In de memorie van toelichting tot dat concept schreef hij o.m.:

„De eischen, aan den gemeente-arts te stellen, zijn anders dan die, waaraan de geneesheer in het algemeen heeft te beantwoorden: of liever, naast en behalve de bij elken geneesheer noodzakelijke eigen-

In een der consultatie-lokalen onderzoekt de dokter een baby.

schappen, moet bij hem in bijzondere mate aanwezig zijn de lust om kennis te nemen van de sociale factoren die op de gezondheid van zijn cliënt storend kunnen inwerken en de zucht om hem in den strijd daartegen te steunen en bij te staan."

Daarom wilde hij dan ook gemeente-artsen hebben, die werkelijk „gemeente"-artsen waren en die slechts in zooverre particuliere praktijk zouden mogen uitoefenen, als hun dat door B. en W., in verband met hun bezoldiging, zou worden toegestaan.

Dat wekte onder de medici een storm van verontwaardiging, dat zou de ondergang, de wetenschappelijke ondergang van den geneesheer zijn, zei men, als hij zich alléén met armenzorg zou moeten bezighouden, zonder tijd te hebben, nog iets anders te doen.

En toch, hoe is de toestand nu?

Is nu niet juist de arbeid van den Geneeskundigen Dienst werkelijk in hoofdzaak, het wegnemen van de sociale factoren, die op de gezondheid van den patiënt storend kunnen inwerken?

In het Wasser-laboratorium. — Een der dames laboranten controleert een reactie.

Een kijkje in het bacteriologisch laboratorium.

En is er nu nog iemand, die daartegen bezwaren oppert?

Wel heeft de heer Huizinga, die de door hem voorgestelde reorganisatie, toen hij tot Directeur benoemd was, ondanks alle tegenwerking, krachtig doorzette, blijk gegeven, 'n goeden kijk op de zaak gehad te hebben.

Het werk door dr. Huizinga begonnen, door dr. Wortman voortgezet en nu, negen jaar geleden, door den tegenwoordigen directeur, dr. L. Heyermans overgenomen, is met schitterend succes bekroond, want de Amsterdamsche Gezondheidsdienst is een model-dienst geworden, waaraan vele steden uit het buitenland zich spiegelden.

Toch zijn nu weer artsen met particuliere praktijk ook weer aan den Dienst verbonden. Maar niet allen. Tweëntwintig wijden er hun geheele kracht aan den Dienst — dit zijn in hoofdzaak de school-

artsen. Maar overigens is het op den duur wenschelijk gebleken, ook over artsen uit de praktijk te kunnen beschikken, die voortdurend nieuwe ervaringen opdoen. Van deze zijn er een tachtig-tal aan den G.G.D. verbonden.

Zoo heeft langzamerhand de vrij primitieve geneeskundige verzorging van gemeentewege zich ontwikkeld tot een tak van dienst, die veel meer doet dan zieken genezen — hij werkt er ook krachtig aan, om ziekten te voorkomen, om betere begrippen omtrent hygiëne te verspreiden.

En wie onze volkswijken van vijftientwintig jaar geleden kent en ze sedert niet meer zou hebben betreden, die zou bij een hernieuwd bezoek nu, verbaasd zijn over wat hij er te zien kreeg.

Zeker, ook de woningtoestanden zijn verbeterd, daardoor alleen woont men reeds hygiënischer, maar zonder onzen voortreffelijken Gezondheidsdienst zouden de toestanden toch nooit geworden zijn zooals ze nu zijn. Want alleen een betere, frisschere woning, hoe wenschelijk ook op zichzelf, maakt de moeders uit het volk niet tot opvoedsters, die weten hoe zij haar zuigelingen moeten behandelen; daarin moeten ze onderwezen worden en deze taak wordt door de zusters, aan den G.G.D. verbonden, op zulk een afdoende wijze verricht, dat de zuigelingensterfte in Amsterdam, in vergelijking met andere groote steden in binnen- en buitenland, buitengewoon laag is.

Wij noemen hier dit eene onderdeel van de werkzaamheden om ziekten te voorkomen — er zijn er nog zooveel. Men denke bijvoorbeeld aan het schooltoezicht, aan de schooltandheelkunde, aan de orthopaedische klinieken, enz.

Waarlijk, bij dit zilveren feest is er reden tot verheugenis, al is ook van een officiële feestviering geen sprake.

A. T.

RIDDERLIJKHEID

DOOR L. VAN ARCEN.

Iederen ochtend, precies kwart over achten, trad de heer Hilfort over den drempel van zijn woning, met zijn actetasch in de eene en zijn hoed in de andere hand. Dan bukte hij om zijn vrouw een kus te geven en wandelde statig door het voortuintje den weg op naar 't station. En nooit vergat hij, bij den hoek van de straat nog eens om te kijken om te wuiven naar zijn vrouw, die daarna pas weer naar binnen ging.

Al vijf en dertig jaren lang was dit zoo geweest, alle dagen, met uitzondering slechts van de twee weken vakantie in elk jaar. En de burens verzekerden, dat ze hun klokken regelden naar het verschijnen van den heer Hilfort 's-morgens.

Het echtpaar Hilfort gold als een voorbeeld voor alle echtparen in de buurt en iedereen wist, dat men bij hen nooit tevergeefs aanklopte om hulp, zij gaven veel en gaarne.

„Zelf hebben we immers maar weinig nodig,” redeneerde Hilfort tegenover zijn vrouw. „Ik heb een goede betrekking bij een solide firma, we hebben — hélaas! — geen kinderen om voor te zorgen en als ik eens sterf, krijg je voldoende uitgekeerd van de levensverzekering.”

De heer Hilfort was nu zestig jaar en zijn vrouw was slechts enkele jaren jonger. Kalm en rustig was het leven aan hen voorbij gegaan en hun wederzijdsche liefde was met de jaren nog aangegroeid. Mevrouw Hilfort glimlachte soms, met een gelukkig-tevreten glimlach, om de nooit verflauwende ridderlijkheid van haar man. Voor hem was de vrouw nog steeds het teere hulpbehoevende wezen, dat slechts de zonnepijpe van het leven zien mocht. Hij verafschuwde de moderne auteurs, die realistisch de rauwe werke-

de jongeren — hm — zoo is nu eenmaal de wet — de macht van den sterkste — is niet zoo, Hilfort?”

„Ja-a meneer,” zei de oudste bediende, min of meer aarzelend.

„Juist. U ziet 't zelf in, hè? U bent 'n verstandige man. Hm. — We gaan de zaak anders aanpakken — hm — en het spijt de directie wel — maar we zullen niet langer gebruik kunnen maken van uw goede diensten.” Haastig wierp de directeur een blik omhoog naar de stijve figuur, die voor hem stond. „Een kwestie van economie, Hilfort — u begrijpt 't wel, is niet zoo Hilfort? We zullen u natuurlijk gaarne — hm — de beste aanbevelingen geven.”

Het was Hilfort of zijn hart stil stond. Zijn keel was droog en zijn oogen brandden.

„Heb ik — heb ik reden gegeven tot ontevredenheid?” stamelde hij.

De dikke hand van den directeur maakte een afwerende beweging.

„Welnee, absoluut niet. De kwestie is, dat we moeten bezuinigen. Onze uitgaven zijn te groot, véél te groot. Gedwongen bezuiniging. Een jonge man — hm — kunnen we tegen kleiner salaris krijgen — u begrijpt 't wel, is niet zoo, Hilfort?”

Het vooral ook bij toeristen bekende hotel „De Oude Geleerde Man” te Bennebroek is Donderdagmorgen geheel uitgebrand. Een kijkje op het vernielde gebouw.

Dora hoefde niets te weten, hoefde geen dag van zorg te hebben. En later pas, als hij een andere betrekking had — misschien nog een betere — hij was toch bekwaam! — dan pas zou hij het haar heel kalm vertellen — dan zou hij heel kalmjes zeggen, dat hij er goed over had nagedacht en dat een verandering hem wel gewenscht had geleken.

Loodzwaar gingen de dagen voorbij. Iederen morgen, precies kwart over acht, ging meneer Hilfort zijn huis uit, nagewuifd door zijn vrouw. In de stad zat hij heel den morgen in de publieke leeszaal te zoeken tusschen de advertenties om dan te schrijven op alles wat hem maar geschikt voorkwam. Alles tevergeefs.

Moed! Moed!

De dagen gingen voorbij — de som gelds, die Hilfort als laatste salaris ontvangen had werd kleiner en kleiner. — Als hij toch eens ooit antwoord kreeg! Als hij toch maar eens ooit de gelegenheid kreeg om zich te presenteren om persoonlijk met een werkgever te spreken, dan zou hij wel slagen. Maar zóó was het geval immers hopeloos.

Weer zette hij zich neer om te schrijven op een advertentie — Eschdoorn en Co — groote respectabele firma. — „Brieven met volledige informaties, leeftijd —” Leeftijd! Ja, die vroegen ze altijd. En hij had altijd, volgens de waarheid zijn leeftijd opgegeven, zestig jaar. Was dat zijn fatum? Kon hij niet een weinig smokkelen? Zelfs negenenvijftig klonk niet zoo oud als zestig — Hij kende mannen, die hun haar verfd en voor minstens tien jaar jonger doorgingen dan ze waren —

Slechts even gingen hem deze gedachten door 't hoofd. Neen, eerlijk wilde hij blijven. Dat ten minste altijd. En eerlijk schreef hij het ook nu weer: „Ik ben zestig jaar.”

De maand was reeds bijna om. Hilfort voelde zich soms wat duizelig. Kwam het, omdat hij zich 's-middags nu nooit iets anders gunde dan één broodje met kaas en 'n kop koffie?

Ook nu weer zat hij zijn eenvoudig middagmaal te nuttigen in 'n lunchroom. Moed! Moed! Het werd al moeilijker moedig te blijven. Hij durfde nauwelijks te denken aan wat er gebeuren zou in de naaste toekomst —

Aan een tafeltje tegenover hem zat een oude dame. Zij zocht onrustig in haar tasche en Hilfort schrok opeens van den scherpsten toon in de stem van het bedienende meisje. Toen ontmoette hij de oogen van de oude dame — 'n paar angstige oogen.

Onmiddellijk stond hij op. Hij zag niet, dat de kleeren van de oude dame, schoon ouderwetsch, toch kostbaar waren, hij zag alleen, dat ze hulp behoefde — en dat ze geleek op zijn overleden moeder —

„Kan ik u ergens mee van dienst zijn, mevrouw?” vroeg hij met een ridderlijke buiging. „Neemt u me niet kwalijk — ik hoorde de juffrouw zeggen —”

De oude dame glimlachte.

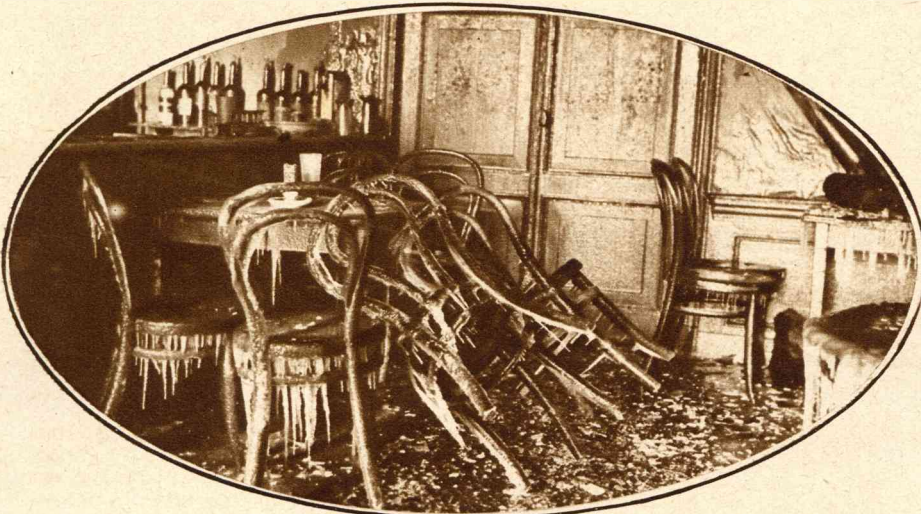
„Ze gelooft blijkbaar niet, dat ik m'n portemonnaie vergeten heb. Idioot van me — altijd vergeet ik wát. En ze kennen me hier niet — 'k ben hier nog nooit geweest.”

„Hoeveel?” vroeg Hilfort vriendelijk aan het meisje.

„U staat me toch toe, mevrouw.” Weer een ridderlijke buiging voor de oude dame en Hilfort betaalde.

„O meneer, ik dank u. Mag ik uw naam en adres?” „Zoo'n kleinigheidje,” mompelde Hilfort, en hij liep de straat op — een gulden vijftig armer.

Dien nacht sloep Hilfort niet. Wat moest hij doen? Wat kon hij doen? Voor hem zelf was het zoo erg niet, maar Dora, zijn arme Dora, die daar zóó rustig en onbekommerd te slapen lag! Beteekende hij dan zóó weinig, dat hij de vrouw, die hij liefhad, die God hem had toevertrouwd, niet kon vrijwaren voor gebrek? Hij vouwde de handen en zóó vurig als hij bad in dien droeven langen nacht had hij nooit tevoren gebeden. Toen hij den daaropvolgenden ochtend naar be-

Hierboven een hoekje van de uitgebrande gelagkamer van „De Oude Geleerde Man”, waar tijdens de blussching alles bevroor.

lijkheid van het leven schilderden, maar, als in zijn jeugd, genoot hij ook nu nog van de romans uit zijn eigen tijd. En al was hij wat ouderwetsch gebleven, hij had zich een blijmoedigheid weten te bewaren, die zijn hart jong hield.

De nieuwe directeur van de Rodo-Maatschappij zat voor zijn lessenaar te rekenen. Mr. Heukelaar gold voor een financieel genie; hij ging op in zijn werk, en nu had hij zich tot taak gesteld, het dividend der Maatschappij van 15% op 20% te brengen. Het moest gelukken! Het móest kunnen. Hetzelfde werk voor minder geld — dat was zijn devies.

Nu zat hij met de lijst der salarissen van de verschillende employé's, waarop tevens hun leeftijd en dienstjaren stonden aangegeven. Het laatste interesseerde hem niet. Het ging hier alleen om salaris en om leeftijd.

Het potlood, dat de cijfers aanwees, stond stil. „Hm.” En mr. Heukelaar drukte op het belleknopje.

„Stuur Hilfort bij me,” beval hij toen kortaf. Na een kort poosje verscheen de oudste bediende.

„Ja meneer?” informeerde hij beleefd naar de wenschen van zijn chef.

„Ja — hm — 'n oogenblikje, Hilfort.”

Mr. Heukelaar leunde achterover in zijn gemakkelijke stoel en bekeek zijn plompe vingertoppen.

„We leven in de eeuw van den vooruitgang — van efficiency — van nieuwe ideeën — is niet zoo, Hilfort?”

„Ja meneer.”

„We moeten met den tijd mee — hm — móeten wel, als we de zaken willen gaandehouden. Het is de eeuw van de jeugd — hm — we moeten allemaal op z'n tijd plaats weten te maken voor

verwarde bittere gedachten liep hij naar de deur. Hij zei geen woord. Zijn trots verbood hem te pleiten om medelijden. Zwijgend kwam hij ook in het groote kantoor, waar hij zijn hoed en jas van den kapstok nam. Hij nam geen afscheid van zijn jongere collega's, want hij voelde, dat het eerste woord van sympathie hem in tranen zou doen uitbarsten.

Toen liep hij op straat, doelloos, uren lang, tot een gevoel van honger hem een lunchroom deed binnen gaan. En terwijl hij een kop koffie dronk en 'n broodje met kaas at, sprak hij zich zelve moed in, zooals hij vroeger zoo dikwijls anderen moed had ingesproken. „Moed! Moed!” O, hij had het gemakkelijk kunnen zeggen, toen hij zijn eigen bestaan zeker voelde, maar nu? Had hij toch maar beter voor de toekomst gezorgd — had hij maar 'n lijfrente genomen, had hij —

Maar wat hielpen al die vruchteloze beschouwingen? Als zijn vrouw er niet was, zijn goede Dora, dan zou het zoo erg niet wezen, maar hoe kon hij haar dit leed aandoen? Tot dusver had hij Dora tegen zorgen en verdriet weten te beschermen, hoe kon hij haar nu, nu ze ouder werd en meer dan ooit behoefte had aan verzorging, zeggen wat er was gebeurd?

Natuurlijk moest hij een nieuwe betrekking zoeken — er waren toch meer firma's — waarom zou hij niet iets anders kunnen vinden? Hij zou dadelijk beginnen met alle advertenties na te zien, met overal op af te gaan. Hij zou elken morgen van huis gaan zooals tot dusver — Dora hoefde niet te weten van zijn ontslag. Misschien vond hij deze eerste week al 'n betrekking, dan hielden ze een mooi sommetje over.

Moed! Moed! Hij hoefde den moed niet te verliezen.

In de Mauritskade, waar nog altijd tal van woonschuiten liggen, is deze week een van die drijvende woningen gezonken. De bewoonster, mej. Stuyvenberg, die te bed lag, had van het ongeval niets bemerkt, hoewel het water reeds een halven meter hoog in de schuit stond, toen de kat op haar bed sprong en net zolang bleef miauwen, tot de vrouw wakker werd. Onmiddellijk stond zij op, en verliet, natuurlijk met poes in haar armen, haar zinkende woning.

neden kwam, vond hij een brief in de bus, een zaken-brief — van Eschdoorn en Co!

Zijn hart klopte luid en staande in een hoekje van de half donkere hal scheurde hij zenuwachtig de enveloppe open.

„In antwoord op uw sollicitatie van 26 dezer, verzoeken wij u, u morgen, Dinsdag, om elf uur te onzen kantore te willen vervoegen —”

„Morgen ochtend — Dinsdag — dat was vandaag! Hilfort onderdrukte een snik en haastig stak hij den brief in zijn portefeuille.

Aan het ontbijt zat mevrouw Hilfort glimlachend naar haar man te kijken.

„Heerlijk, dat je nou weer eens flink eet! En me dunkt, dat je er al beter uitziet ook!”

„Ja lieve. Zie je — erg druk gehad den laatsten tijd — nieuwe plannen — misschien heb ik vanavond wel nieuws voor je.”

„Hij kon er niet over zwijgen, zóó vol goede hoop was hij nu.

„Goed nieuws toch, hoop ik?”

Hij glimlachte.

„Nou, dat hoop ik ook.

„Wat is het mannie? Toe vertel het maar?”

„Nee hoor, 't is nog 'n geheim — 'n zakengeheim.” Zijn vrouw keek hem opgewonden aan.

„Willen zij je compagnon maken? O, ik wist wel, dat ze nog iets voor je in petto hadden na zóó langen trouwen dienst!”

„Nee, neen, raad nou maar niets — je bent er toch naast!”

Even drukte hij haar vast tegen zich aan eer hij de deur uitging.

„Bid voor me vrouwtje.”

Met veerkrachtige stappen liep Hilfort door de stad. Onderweg, gedurende de korte treinreis, had hij den brief van Eschdoorn en Co. nog eenige malen zorgvuldig overgelezen. Hij kende hem nu van buiten en de zakelijke woorden ervan zongen in zijn hart, als bode van geluk. Was het nu niet goed, dat hij eerlijk gebleven was, dat hij onomwonden zijn leeftijd had genoemd? Nu kon hij straks de menschen zonder schaamte in de oogen zien.

Zestig jaar! Wat betekenden zestig jaar! Had hij niet zijn ondervinding voor op de jongeren? Die Van Eschdoorn en Co., dat waren ten minste verstandige menschen! Die begrepen dat!

Precies om elf uur betrad Hilfort het groote statige gebouw van Eschdoorn en Co. Toen hij zijn oproep toonde, werd hij door een bediende met groote beleefdheid binnengeleid in een wachtkamer.

„Ik zal meneer Eschdoorn even zeggen, dat u er bent.”

En spoedig daarna bracht die bediende hem naar het

brief over.

„Uw brief, meneer.”

De directeur keek hem even in en in zijn oogen kwam een bekommerde blik.

„Een vergissing, meneer Hilfort — het spijt me meer dan ik zeggen kan — m'n typiste heeft blijkbaar uw naam niet goed gelezen.”

„Ik had een enveloppe met m'n adres ingesloten,” zei Hilfort met zwakke stem.

Dan vermoed ik, dat meneer Hilbert dat ook gedaan heeft en dat de juffrouw zich vergist heeft met de enveloppes. Het spijt me zeer, meneer — maar we zoeken een jongen man — en ik hoop, dat u ons eventueel onkosten, door tijdverlies en dergelijke, in rekening zult brengen.”

Hilfort boog.

„O, ik had voldoende tijd meneer.

Het was hem, of de deur waar hij rechtep naar toe liep, veraf lag in een dichten nevel. Maar eer hij ze nog bereikt had, werd die deur opengerukt en een oude dame riep:

„Henk, jongen, het is alweer zoo laat! Mijn portemonnaie vergeten: Je moet me wat geld geven!”

Hilfort was nu bij de deur, maar ineens voelde hij, dat z'n arm gegrepen werd.

„Hemeltjelief, wat 'n toeval! Blij, dat ik u weer eens zie, hoor! Kijk Henk, dat is nou de ridder, waar ik je van verteld heb! Waarom wilde u me toen uw naam niet zeggen?”

De nevel voor Hilfort's oogen trok weg en hij zag het oude dametje uit den lunchroom.

„O mevrouw, het betee-kende immers niets.”

„Hoor eens: 't betee-kende niets!” zei de oude

dame, die nog steeds z'n arm vast hield. „Nou, maar u moet me toestaan, dat ik m'n schuld afdoe. Hemeltjelief, ik heb 't nog nooit zóó benauwd gehad. Geen geld, geen visitekaartje en in 'n vreemde lunchroom. Dat meisje dacht bepaald, dat ik 'n oplichtster was. En toen kwam u me helpen — als een echte ridder. — Henk, ik ben blij, dat je dezen heer kent. Doet u zaken met m'n zoon? Nu met mij dan ook. De oude dame richtte zich wat hooger op. „Ik ben Eschdoorn, moet u weten. M'n zoon is enkel de Co. — En geef jij nou meneer z'n één vijftig terug, Henk.”

De heer Eschdoorn keek van den een naar de andere en glimlachte.

M'n moeder vergeet altijd en eeuwig haar portemonnaie, meneer Hilfort. Dat kan ze maar niet af-leeren. Ook ik dank u nog wèl voor uwe hulp.”

Hij haalde een tientje te voorschijn.

„Ik heb 't niet gepast. Kan 't zóó?”

privé-kantoor van den directeur.

Hilfort zag een nog jonge man voor de groote eikenhouten schrijftafel zitten, die hem lichtelijk verbaasd aanzag.

„U hebt een afspraak met ons, meneer? Pardon, ik heb uw naam niet goed verstaan.”

„Hilfort, meneer.”

„En wat kan ik voor u doen, meneer Hilfort?”

„U hebt me hier ontboden, meneer, om elf uur.”

„Werkelijk?” De jonge man fronste 'de wenkbrauwen. „Ik heb wel iemand hier ontboden — een jonge man — Hilbert — die waarschijnlijk bij ons in betrekking zal komen.”

Het was Hilfort of een koude hand hem naar de keel greep. Met beven-de hand reikte hij zijn

Hilfort werd vuurrood. Zijn heele bezit bestond nog slechts uit enkele kwartjes.

„Ik — ik — kan niet wisselen,” stamelde hij.

De heer Eschdoorn bezat menschenkennis en be-greep.

„Meneer Hilfort,” zei hij, „zou u zóó goed willen zijn om de deur te sluiten en even te gaan zit-ten?”

De oogen van den directeur rustten vol sympathie op den anderen man.

„Ik zou nog eens even willen spreken over die be-trekking — neen u moet me niet verkeerd begrijpen. — Moeder, meneer Hilfort heeft gesolliciteerd op onze advertentie, maar ik had eenig bezwaar tegen zijn leeftijd —”

„Hoe oud bent u, meneer Hilfort?” vroeg de oude dame.

„Zestig jaar, mevrouw.”

De oude dame haalde verachtelijk de schouders op.

„Niet veel meer dan 'n kwajongen. Ik ben drie en-zeventig en ik zal nog best 'n twintig jaren zaken kunnen doen. Getrouwd?”

„Ja mevrouw.”

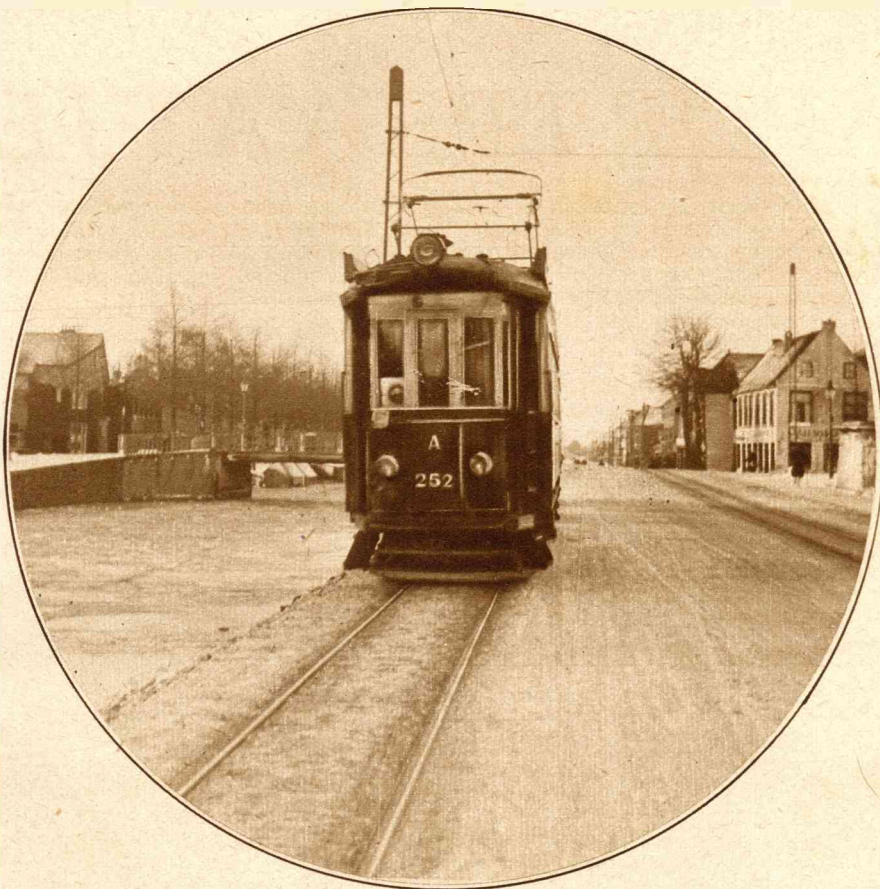
En toen verloor Hilfort zijn zelfbeheersching. De herinnering aan zijn vrouw was de druppel, die den beker deed overloopen. Hij liet z'n hoofd op de borst zinken en drukte twee bevende handen tegen zijn oogen aan.

Moeder en zoon zagen elkaar aan.

„Neem me niet kwalijk,” snikte Hilfort — het — het spijt me — het is dadelijk weer over — 'n oogen-blik —”

„Meneer Hilfort,” zei toen de directeur, „ik ben blij om de vergissing, die er heeft plaats gehad. Mag ik u de vacante betrekking in onze zaak aanbie-den? Uw vorig salaris?”

„Vier duizend gulden, meneer.”

Te Haarlem is een meisje, mej. H. van Bennekom, dat dicht bij de halte Schouwtsjeslaan der elec-trische tram naar Zandvoort op de in beweging zijnde tram wilde springen, uitgedaagd, waardoor zij in de Leidsche vaart viel, onder het ijs schoot en jammerlijk verdrinkte. Hierboven de plek waar het ongeluk gebeurde en waar, zooals men ziet, de tram zeer dicht langs het water rijdt.

Den 16en Januari a.s. hoopt het echtpaar B. Hunting—de Swart te Haarlem zijn 50-jarig huwelijksfeest te vieren.

„En u bent daar in betrekking geweest?”

„Vijfenvoertig jaar.”

„'t Is wat mooi!” viel de oude dame uit. „Je hebt van die firma's, dat lijken wel slavenhande-laars!”

„Wij kunnen u —”

„Vijf duizend gulden aanbieden,” viel de oude dame haar zoon in de rede.

„Vijf duizend gulden,” herhaalde hij glimlachend. „Bent u het daar mee eens, meneer Hilfort?”

Hilfort keek op.

„Meneer, ik weet niet, of —”

„Daar blijft het bij!” verklaarde mevrouw Eschdoorn. — „Henk geef meneer een maand salaris vooruit — en vergeet de één vijftig niet! — Uw vrouw is zeker wel trotsch op u, meneer Hilfort? Ik hoop, dat u Zondagmiddag eens met haar bij ons komt, om kennis te maken. Ziet u, ik wou haar graag zelf ver-tellen, hoe ik over haar man denk!”

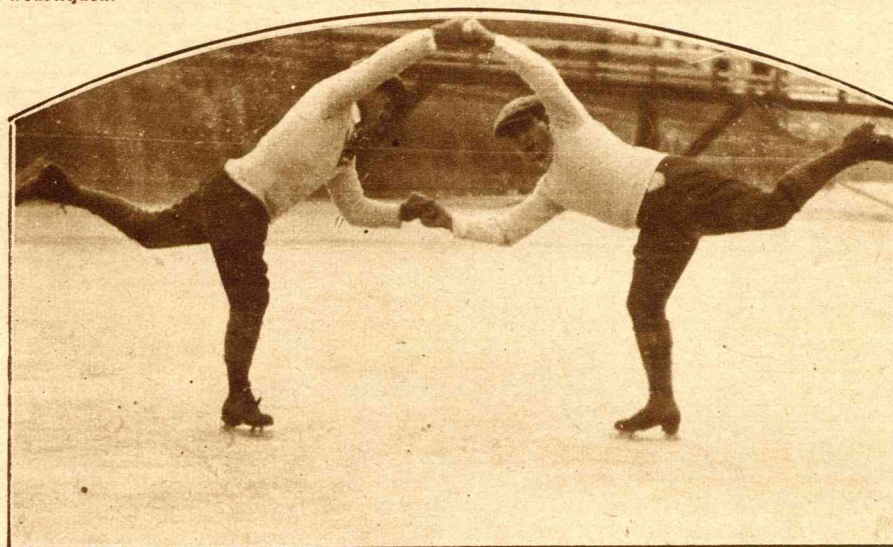
Wedstrijden in het schoonrijden te Naarden, uitgeschreven door den K.N.S.B. — Een aardig paar.

Wedstrijden in het schoonrijden te Naarden. Overzicht van de baan tijdens de wedstrijden.

*
Hiernaast:
Kunstrijden te Naarden. Twee,
die het in dezen tak van sport
al heel ver hebben gebracht.

*

SPORTPRAATJE

Holland heeft zijn tweeden ijs-Zondag gehad en naar waarde genoten. Wel was ook ditmaal de ijskorst niet van dien aard, dat groote tochten gemaakt konden worden, doch elk berijdbaar plekje op poelen en plassen werd benut. In het Noorden des lands zijn op verschillende plaatsen hardrijderijen gehouden en te Naarden hebben de wedstrijden in het schoonrijden van den K.N.S.B. plaats gevonden.

Van Noord tot Zuid waren onze landgenooten in hun element. Een Nieuwjaarsdag, zooals we ze in ons kikkerlandje slechts bij hooge uitzondering kennen, doch een waarop nog geruimen tijd met voldoening zal worden teruggezien.

Aan voetbal wordt in deze koude dagen van sneeuw en ijs eigenlijk niet meer gedacht.

Toch wordt het zoo langzamerhand hoog tijd, dat de N.V.B. zijn competities kan hervatten. Nu reeds komen de kampioenswedstrijden, althans wanneer men deze op de gewone wijze wil doen verspelen,

Amerikaansche dames, die in St. Moritz de ski-sport beoefenen.

Wintersport in het buitenland. — Phil Taylor, een bekende Amerikaansche kunstrijder, geeft een demonstratie te St. Moritz.

eenigszins in het gedrang. Mocht de vorst dus nog eenige weken aanhouden, dan is de kans zeer groot, dat het Nederlandsche voetbalbelang in strijd zal komen met de belangen van de clubs, welke voor de kampioenscompetitie in aanmerking komen. Het Nederlandsche voetbalbelang toch eischt, dat men van N.V.B.-zijde bijzonder veel aandacht gaat schenken aan de training der Olympische voetballers. Dat die training nimmer volmaakt zal zijn, wanneer hierin niet de noodige oefenwedstrijden worden verwerkt, zal wel een ieder duidelijk zijn. Doch juist die oefenwedstrijden zullen de kampioenscompetitie in gevaar brengen. De clubs zullen zich in dat geval op een breed standpunt hebben te stellen. Als het zoover komt, mogen onze verenigingsleiders dan bedenken, dat onze nationale sport-eer desnoods offers mag eischen.

Dit geldt trouwens niet alleen voor onze voetballers. Het thans ingetreden jaar is voor de Nederlandsche sporters van groot belang, omdat men het kleine Holland heeft waardig gekeurd de Spelen te organiseren. Allereerst dient er voor gezorgd te worden dat, wat organisatie betreft, het in ons gestelde vertrouwen niet wordt beschaamd. Ondanks de pessimistische berichten, die zoo nu en dan eens opduiken, zijn wij hieromtrent niet ongerust. Doch dan zullen de Hollandsche sportbroeders en -zusters vervolgens hebben te toonen, dat zij op een rij kunnen worden gesteld met het beste, dat de buitenlandsche sportwereld kan afvaardigen. Tijdens de a.s. Olympische Spelen krijgen we de kans Nederlands reputatie als sportnatie voor goed in het buitenland te vestigen. 't Is een plicht, dien we te vervullen hebben, doch één, welke voor geen enkel sportbeoefenaar te zwaar mag zijn.

Ruwe Handen
Schrale Lippen
Winterhanden
Wintervoeten

Doos 30-60 ct Tube 80 ct.

**WAAROM
IETS ANDERS
DAN DE PRIMA
Engelsche
DUNLOP
RIJWIELBAND**
voor **f. 4.50**

Kloosterbalsem en denaaster

De kleine, maar dikwijls lastige dagelijksche ongevallen maken Akker's Kloosterbalsem tot een dagelijksche behoefte. Een pot Kloosterbalsem (60 ct.) is een „eerste hulp bij ongelukken” en tevens een afdoende hulp. Akker's Kloosterbalsem op een wond en ge hoeft er niet meer naar om te zien. Kloosterbalsem werkt even zeker als de Natuur, alleen sneller, en houdt de wond zuiver, zoodat geen ontsteking ontstaat. Akker's Kloosterbalsem voor alle wonden en daarenboven een uitnemend wrijfmiddel bij reumatiek en spierpijn. Zijn veelzijdige eigenschappen en zijn doeltreffende werking verklaren waarom men van Kloosterbalsem met volle overtuiging zegt:

„Geen goud zoo goed”

NIJVERHEIDSEN HANDELS- onderwijs per brief

VOOR

Bouwkunde	Werktuig.
Electrotechn.	Verwarmingst.
Koeltechn.	Scheepsbouw.
Chauff.-Mont.	Waterbouw.
Gastech.	Betonbouw
Loodgieter	Machinist
Smid-Bankw.	Meubelmaker
Timmerlieden	Metselaar
Schilder	Wagenmaker
Boekhouden	Handelscorr.
M.U.L.O.-dipl.	Nederlandsch
Onderwijzer	Duitsch
Politie	Engelsch
Kommies	Fransch
Rijksklerk	Stenografie

Prospectus en proefles gratis

ITMO - Amsterdam (Zuid)
P. C. HOOFTSTRAAT 125

Wijnberg-Geneestoestellen

Nederl. en buitenl. octrooien. Eenv. zelfbehandeling ter genezing van **asthma, bronchitis, zenuwen, reumatiek, hart- en hooflijden, duizelingen, oorsuizen**. Honderden bewijzen met naam en adres ter inzage. Vanaf f 15.— tot f 85.— en hooger. Mijn luchtveranderingstoestel geneest kinkhoest in één uur. Prijs f60.—. Betaling event. te regelen. Kostel. incl. en brochure. Spreekd. 's Maandags en Zaterdags.
S. WIJNBURG, AMSTELDIJK 45, AMSTERDAM.

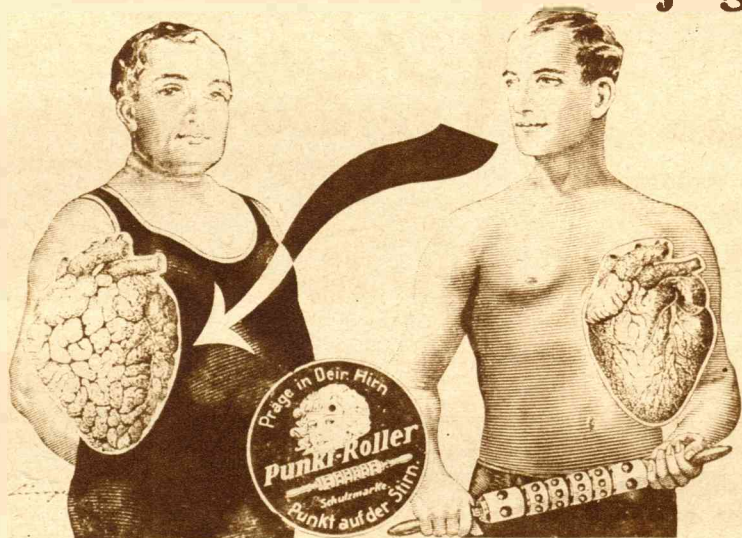
Rheumatieklijders!

Het eenige afdoende
middel voor U is:

**HIGHTREE-
BALSEM**

Vraagt Uwen Apotheker en Drogist

Het hart van een Zwaarlijvige

Het hart van een zwaarlijvige
(Anatomische opname)

Normaal hart (anatomische opname)

Dir.-Geneesheer Prof. Dr. J. Ferrua schrijft:

„Onder al de tot nu toe aangeprezen middelen tot verwijdering van zwaarlijvigheid zonder de een of andere physiologische storingen van gewichtige lichaamsorganen te veroorzaken, bestaat er geen, dan den „Punkt-Roller” evenaart. Alle inwendige geneesmiddelen, al bevorderen ze ook in zekere mate de vermagering, die soms bovenmatig aan den dag treedt, kunnen zeer groote nadeelen tengevolge hebben, die van een zeer gevaarlijken invloed op maag en nieren zijn. De „Punkt-Roller” brengt de circulatie van het geheele haarfijne huidnet aan den gang en spoort het tot verhoogde werking aan, begunstigt ook de oplossing en verwijdering van het vetweefsel. Niet alleen het lichaam wordt van zijn overdaad van vet ontdaan, maar ook het hart. Ook wil ik niet nalaten, deze voortreffelijke methode van pneumatische massage als een absoluut zeker onschadelijk en snelwerkend middel tegen zwaarlijvigheid aan te bevelen.

Men kent weliswaar de uitwerking van massage, maar toch is de zelfmassage met den „Punkt-Roller” nog ver daarboven te verkiezen.”

Prof. Dr. J. Ferrua.

U hebt zeker wel 10 minuten over, wanneer het geldt Uw lichaam nieuwe levenskracht en energie te geven, en de enkele uitgave zal tegenover de toename aan levensvreugde ook voor U geen bezwaar zijn. Koop direct een apparaat en let op het woord „Punkt-Roller” en op het handelsmerk „Punt op het voorhoofd” daar vervalschingen in den handel zijn. Gepatenteerd in de meeste staten. — Prijs van den „Punkt-Roller” voor Holland f 9.50 en f 13.— (versterkte uitvoering). Versterkte uitvoering met verwisselbare zuignapjes f 19.—. Gezichts-Punkt-Roller f 5.75. De „Punkt-Roller” is in alle eerste klas zaken te verkrijgen. Verkoop voor Holland: Technische Handelsvennootschap „Punkto”, Hilversum 75, Noorderweg 12 b.

Zet zich bij de menschen vet aan, dan verspreidt zich dat niet alleen over het geheele lichaam, maar omgeeft ook het hart met een steeds toenemende vetlaag. Bovendien zijn de hartkleppen, de hartspieren en de spierenbundel met vet doortrokken. Dit vet hindert het hart bij het samentrekken, en langzaam verslapt het, zoodat hartzwakte en kortademigheid in stijgende mate intreden. Het werk dat het hart te doen heeft is eenvoudig enorm. Met iederen slag pompt het $\frac{1}{10}$ Liter bloed door de aderen, dat is per minuut 7 Liter en 10.000 Liter in 24 uur en dat niet alleen: de dikke vetlagen herbergen eveneens ontelbare bloedaderen, en op het hart berust de taak ook over deze dunne van door vet dichtgedrukte aderen het bloed te stuwen. Verwijder daarom steeds het overtollig vet uit Uw lichaam! Neem de „Punkt-Roller” ter hand en bewerk Uw lichaam slechts 5 à 10 minuten. Direct zult U bemerken dat het bloed gemakkelijker door de aderen vloeit. U voelt U frischer en jonger. Het hart klopt gemakkelijker en is verlicht.

Op geen andere manier kan het lichaam vet bijzetten en afscheiden dan uit en dóór het bloed. Vloeit het bloed te langzaam door de aderen, hetgeen bij zwaarlijvigen bijna altijd het geval is, dan spreekt men van onvoldoende stofwisseling. Het gevolg is verdere bijzetting van vet in steeds grootere mate en langzaam aan ontstaan reumatiek, jicht, suiker- of aderverkalking. Is echter de bloedsomloop krachtig en levendig, dan kan zich geen vet bijzetten.

Jonge Moeders beiden, maar —

de eene krachtig en levenslustig
de andere vermoeid en slap —

Door wetenschappelijk juiste voeding vóór en na de geboorte van baby zorgde de eene moeder voor het behoud van haar jeugd en frischheid — de andere liet dit na.

Ruime kalktoevoer aan Uw lichaam is een gebiedende eisch, zoo ge Uw gezondheid wilt beschermen tegen de typische verzwakkingsverschijnselen tijdens zwangerschap en zelfvoeding (hoofdpijnen, vermoeidheid, verzwakking van het gebit, enz.)

Bedenk dat het verwachte en zoogende kind zeer veel kalk noodig heeft voor den opbouw van zijn gestel. Kalkgebrek heeft zwakte van tanden en beenderen, rachitis en achterlijkheid in den groei ten gevolge.

Neem daarom geregeld Kalzan, het Kalkvoedsel. Kalzan voert de benodigde extra kalk, op wetenschappelijk juiste wijze samengesteld, in smakelijken, lichtverteerbare vorm aan Uw lichaam toe.

Begin nog heden Kalzan te gebruiken. Ge zult niet alleen een gelukkige, maar ook een gezonde moeder zijn.

KALZAN

Het Kalkvoedsel

In alle Apoth. en Drog. à f 1.25 en f 2.25 per verpakking

VALT UW HAAR UIT?

Gebruikt dan 3 X daags 2 tabletjes
HUMAGSOLAN
Op uwe aanvraag, waarbij U den naam van dit blad vermeldt, zenden wij U GRATIS en FRANCO uitvoerige literatuur hierover.

Dr. H. NANNING's Phar. Chem. Fabriek, DEN HAAG.

MEIJER'S Vischhandel

Dagelijks aanvoer van
versche Zeevisch

Specialiteit in:
gebakken Visch
Visch- en Garnalen-
Croquetjes

Alles net en versch bereid
Beleefd aanbevelend.
Langestraat 50, Alkmaar
Telefoon 512

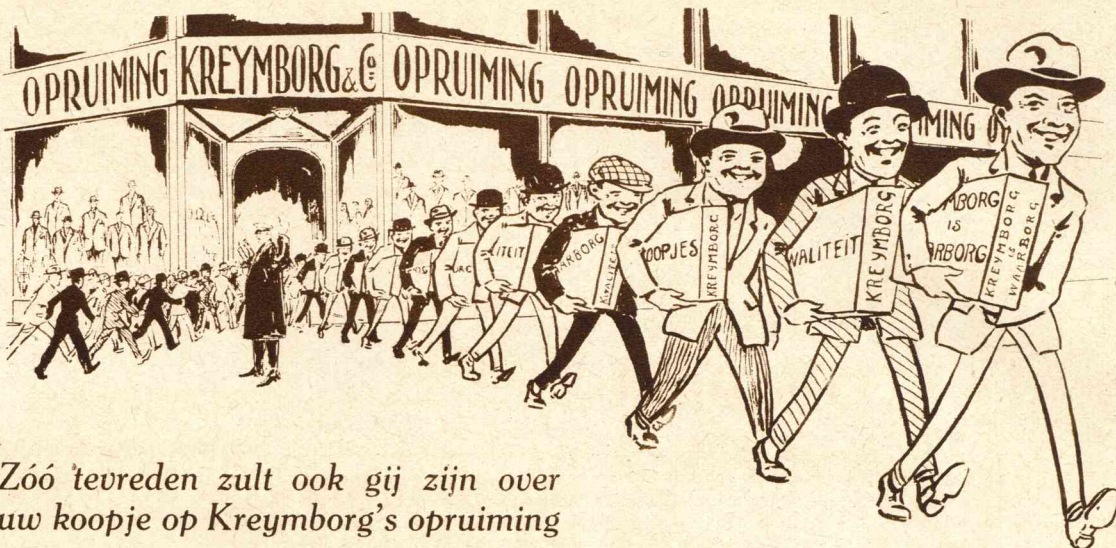

Na Gevatte Koude
Sanapirin
Door de Wet beschermd tegen vervalsing
Bij Apoth. en Drogisten Prijs 75, 40 en 25 ct

J. BOOTSMA & Co
Keizersgracht 776 - Amsterdam
Agentuur en Commissiehandel

DOEN UW VOETEN PIJN?
Neemt eens een proef met Dr. Scholl's Archbinder. Deze voetband voorkomt 't uitzakken van de beenderen en neemt de overbelasting weg van de binnenlengteboog van den voet door spieren en banden stevig samen te houden. Voorkomt schokken en pijnen, veroorzaakt door te lang staan of loopen. Kan onzichtbaar onder de kous gedragen worden. Voor dames en heeren f 2.70 per paar.
Verkrijgbaar bij:
BERNARD ELIAS
51, LEIDSCHESTRAAT - AMSTERDAM

DE NIEUWE ROL WEST-INDISCHE CHOCOLADE
MET GROOTE PASTILLES
IS THANS VERKRIJGBAAR
PRIJS PER ROL 60 CENTS
WEST-INDISCHE CHOCOLADE
com te eten

Zóó tevreden zult ook gij zijn over uw koopje op Kreymborg's opruiming

Colbert Costumes	vanaf 6.90	Kinderulsters	leeft. 3 j. vanaf 1.75	Jongenstruittjes wol en jaspé vanaf 50c
Blauwe Costumes	9.90	Kinderjekkens	1.30	Jongenstricotp. 2.50
Demi saisons	3.90	Kindersportpakken	2.75	Jongenssportkousen 39c
Ulsters	4.90	Matrozenpakken	1.90	Jongenspetten 29c
Winterjassen 2 rij model	9.90	Schoolbroekjes bl. cheviot	49c	Heerenoverhemden 99c
Motorjekkens	5.90	Schoolbroekjes manchester	89c	Heerenhoeden chique mod. 1.35
Pantalons	99c	— alle kleuren —	—	Vakkleding tegen verminderde prijzen

Kreymborg

AMSTERDAM: Leidschestr., Nieuwendijk, 1e van Swindenstraat, Ferdinand Bolstraat, Bilderdijkstraat.

DEN HAAG: Groote Markt, hoek Boekhorststraat.
ROTTERDAM: Binnenweg 128 en Zwartjanstraat 62.

DE BENDER-PIANO
Fl. 630,-

Waarom zoo goedkoop?

Door den grooten omzet en de uiterst eenvoudige, doch voorname uitvoering. Komt eens met het instrument kennismaken, dan begrijpt ge nog beter de oorzaak van ons succes en onze bewering: **Het beste voor den laagsten prijs.**

Vraagt gratis en franco toezending van catalogus S

BENDER

AMSTERDAM: Beurspassage 1-5.
ARNHEM - BREDA - LEIDEN - ROTTERDAM

zenuwachtig overspannen slapeloos
Gebruik hier tegen
Mijnhardt's zenuwtabletten
In Glazen Buisjes 75ct Bij Apoth. en Drogisten

Wielrijders!
Verkoudheid, hoest en keelpijn kunt U gemakkelijk voorkomen door het gebruik van de sinds 80 jaren beproefde

Wybert
Tabletten

45 en 65 cts.

G1 GLIM Z

VOORSCHOTTEN
aan Ambtenaren en Beambten. —
Geen rente, noch kosten vooruit.
Coulante voorwaarden
CENTR. CREDIET-EN SPAARBANK
te Amsterdam
Keizersgracht 302-304
Bijkantoor Rotterdam: Provenierssingel 89
Agentschap 's-Gravenhage Hoogewal 3 • Tel. 14859

VEILINGGEBOUW „DE ZON“
L. Gijsselman & Zoon - Gevestigd 1823
Singel 118-120, Blauwburgwal 15
Amsterdam

Dinsdag 17 Januari 1928:
Veiling van Inboedels, enz.
Bijvoeging tot 9 Januari a.s.

LORNA DOONE

Eindelijk kwam mijn lieveling weer bij en keek mij vol liefde en hoop aan. „O John ik geloofde reeds, dat ik je nooit meer zou terugzien; ik was besloten te sterven, ver van jou en zonder dat je het wist.

Ik verdreef deze verschrikkelijke gedachten zoo spoedig mogelijk op de meest praktische manier. . . . toen kwam er weer blos op haar wangen en straalde er een vochtige glans in haar oogen. Toen zij mij haar smalle handje toestak, kon ik het niet verhinderen, dat er een traan opviel.

„Nu zie ik toch, Lorna,” riep ik schertsend, „dat Gwenny nog meer van mij houdt dan jij; zij wilde mij straks al opeten.”

Ik zei dit, om Lorna op te vroolijken, want zij glimlachte en dat moedigde mij aan om een stuk koek uit mijn tasch te nemen en Lorna te geven. Zij bedankte mij met een kus en at er smakelijk van. Gwenny had ik alweer een flink stuk brood gegeven en na eenigen tijd waren zij beiden weer flink bijgekomen.

„Vertel mij nu den toestand eens,” vroeg ik.

„O het is treurig en ik zie geen uitkomst. Zij willen ons hier uithongeren, tot ik toestem, dat zij naar believen met mij kunnen handelen.”

„Dat beteekent dus, dat je met Carver zou moeten trouwen, die je langzaam zou vermoorden?”

„Niet langzaam, John, een week zou voldoende zijn.

Ik heb zoo'n diepen afschuw voor hem.

„En ik haat hem nog meer dan u hem verafschuwt,” riep Gwenny.

Zij begrepen beiden, dat aan dezen toestand op een of andere manier een einde gemaakt moest worden, doch hoe wisten zij niet. Nu schoot mij mijn pas gemaakte Noorsche slede in de gedachte. „Als ik binnen een paar uur terugkom met een mooie slede, willen jellui mij dan volgen naar mijn huis, als wij ongemerkt kunnen vluchten?”

Zij waren beiden maar al te gelukkig, toen ik hun dit reddende voorstel deed.

„Het treft bijzonder goed, John en ik beschouw het als een beschikking van den Hemel. Van avond viert het geheele dal feest, wegens de verheffing van Raad Doone tot opperhoofdman. Ik weet uit ondervinding, hoe het op hun feesten toegaat, en het is dus vast en zeker, dat over twee uur alle weerbare mannen stonken zullen zijn.”

Dit gaf mij zooveel moed, dat ik haastig afscheid nam om naar huis te gaan en met mijn slede terug te keeren. Wij spraken af, dat ik eenmaal hard zou aankloppen en daarna nog eens zacht.

„Pak inmiddels wat je wil meenemen bij elkaar en houd je bereid,” riep ik haar nog geruststellend toe.

Nu volgde een wilde vaart naar huis. Onderweg bedacht ik, dat Lorna niet anders dan door de hoofpoort ontvoerd kon worden, want ik kon met de slede niet over de rotsen komen en moest de wegen nemen.

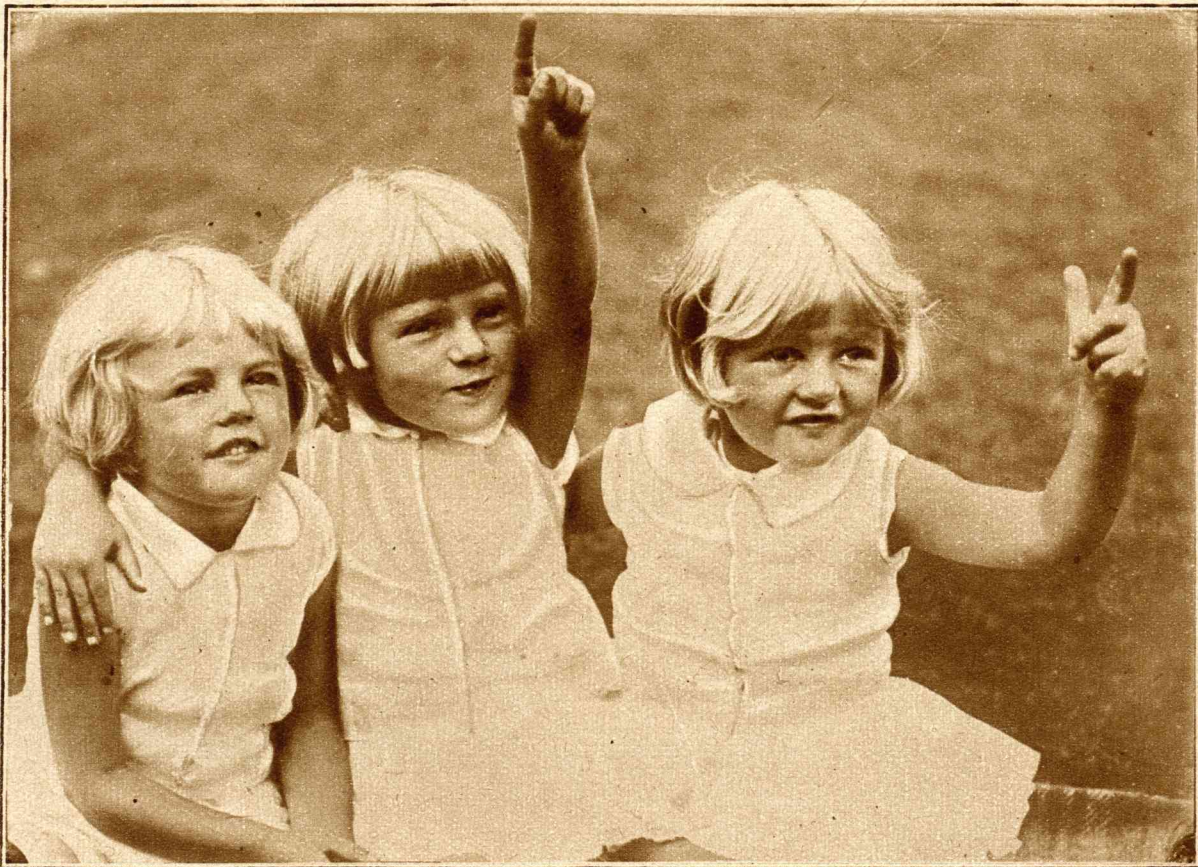
Thuisgekomen verzocht ik moeder, om in allerijl de noodige maatregelen voor de ontvangst van Lorna te maken en op te blijven tot ik terugkwam. Ik beval, dat er flink vuur moest aangehouden worden en heet water en warm eten en dat het beste bed in de logeerkamer gelucht en verwarmd moest worden. Ik haalde de slede uit de schuur; toen bond ik een stuk dubbel zeil voor mijn borst want ik wilde zelf de slede trekken; het zeil zou doorsnijden voorkomen. Verder nam ik eenige wolle dekens, kussens en een pelsmantel, benevens een flesch brandewijn mede en, zoo toegerust, aanvaardde ik den gewichtigsten en meest avontuurlijken tocht van mijn leven.

De volle maan was opgegaan en straalde haar zilveren glans over berg en dal uit. De nacht was bitter koud doch niet snerpnd, want de wind was gaan

Romantisch verhaal van R. D. BLACKMORE.
Bewerkt door F. VAN VELZEN.

liggen. De koude hinderde mij echter niet, ik liet mijn bloed voldoende door mijn aderen stroomen door de inspanning, welke mijn werk van mij vorderde, maar ik maakte mij ongerust, dat Lorna last van deze poolkoude zou hebben en dit vervulde mij weer met nieuwe energie om nog sneller voort te gaan.

Toen ik op mijn bestemming was aangekomen,

De drie Gratiën (jongere editie).

zette ik de slede aan een kant van den weg, en beklom de laatste helling, die mij naar de plaats voerde, waar ik als jongen Lorna voor het eerst had ontmoet. Vervolgens haastte ik mij naar het huis, waar Lorna zich bevond; onderweg zag ik eenige Doones met onzekeren tred een huis in de verte ingaan, maar de meesten waren binnenshuis aan het feestvieren. Onbemerkt bereikte ik Lorna's woning, waar ik mijn sneeuwschoenen losknoopte en het afgesproken teken op de deur gaf.

Doch niemand kwam mij opendoen, ik zag ook geen licht, alleen meende ik een zwak klaaggeluid te hooren. Toen ik op herhaald kloppen geen antwoord kreeg, nam ik een aanloopje en stootte met mijn schouder zoo geweldig tegen de deur, dat zij openvlood. Ik trad behoedzaam binnen en sloop naar de kamer van Lorna.

Het vertrek werd door het maanlicht in voldoende mate beschenen om hetgeen zich daar afspeelde, duidelijk waar te nemen, en de aanblik er van benam mij bijna mijn bezinning.

Lorna zat gehurkt achter een stoel in een hoek en hief smeekend haar handen omhoog. Midden in de kamer lag Gwenny Carfax en hield in halfverdoofden toestand het onderbeen van een man omkneld, die zich met geweld uit haar greep trachtte te bevrijden. Een andere man wilde juist den stoel wegtrekken, waarachter mijn Lorna beschutting had gezocht; maar reeds had ik den schurk gegrepen en hem door het raam naar buiten geslingerd, zoodat de glaszerven gedeeltelijk rinkelend op den vloer en gedeeltelijk geruischloos in de sneeuw vielen; hij zelf lag bloedend en bewusteloos onder het raam in de sneeuw. Den tweeden indringer pakte ik zoo vast in zijn nek, dat hij geen adem genoeg had, omgenade te roepen. Ik herkende, toen ik hem naar buiten droeg, in hem Marwood de Wichehalse en omdat hij nog een oud schoolkameraad van mij was, spaarde ik zijn leven, doch wierp hem met een smak op de sneeuw, waar hij buiten kennis bleef liggen. Ik keek nog even,

of de andere dood of levend was, en herkende Charleworth Doone; hij leefde nog, doch was totaal bewusteloos.

Zonder een oogenblik te verliezen, bond ik mijn sneeuwschoenen aan, nam Lorna in mijn armen en beval Gwenny ons met haar pakje te volgen. Vliegensvlug gleed ik over de sneeuw met mijn kostbaren last en bereikte ongedeed de plaats, waar ik de slede had achtergelaten. Ik zette mijn lieveling er in, op een kussen, pakte haar voeten en beenen in den pelsmantel en wikkelde haar in dekens. Terwijl ik nog bezig was, kwam Gwenny hijgend aangelopen; zij had mijn spoor in de sneeuw gevolgd en droeg twee zakken op haar rug, de trouwe meid! Ik zette haar naast haar meesteres en bakerde haar ook dik in. Na nog een laatsten blik op het dal geslagen te hebben, dat zoolang de woonplaats van de koningin mijns harten was geweest, duwde ik de slede vooruit en toen ging het in snelle vaart naar huis. Onderweg hield ik eenmaal stil om te vragen, hoe zij het maakte; maar zij sprak niet, doch stak haar hand uit; ik gaf haar de mijne en zij drukte er een kus op. De bleekheid van haar gelaat gaf mijn spieren dubbele kracht en wij gleden voort over de sneeuw, met een snelheid, die een paard niet zou bereikt hebben. Na verloop van een uur stonden wij voor onze woning, waar de honden vroolijk blaften en moeder, mijn zusjes en de oude Betty aan de huisdeur stonden, om ons te ontvangen.

Ik drong alle anderen terug en nam mijn moeder bij de hand.

„Kom,” zei ik, „hier is uw dochter. Anne, licht eens bij.”

Met bevende handen schoof moeder de plooiën van de dekens een weinig terug. Daar lag Lorna met gesloten oogen als in zoeten slaap; haar bleek gelaat omlijst door haar donkere lokken. „God zegene je, John,” sprak moeder, terwijl zij over de liefelijke gestalte heenboog en een kus op Lorna's voorhoofd drukte. Toen brak zij in tranen uit.

„Nu mogen wij haar toch ook wel eens aanraken,” riep de oude Betty. „Almachtig, wat een schoonheid!” De vrouwen omringden nu Lorna en zij werd in huis gedragen, zonder dat mijn hulp daarvoor werd ingeroepen. Toen droeg ik Gwenny naar binnen en gaf haar onmiddellijk een bord boonen met spek, waarvan binnen een kwartier niets overschoot.

Van haar vernam ik ook, hoe de schurken bij Lorna waren binnengedrongen. De eene had in zijn beschonkenheid hard geklopt en de andere toevallig tweemaal zacht; toen had Lorna geroepen, dat ik het was, en Gwenny had de deur geopend.

Het meisje was nauwelijks haar verhaal ten einde, of ik werd bij Lorna geroepen. Zoolang ik leef zal ik dat oogenblik nooit vergeten. Zij zat, door kussens ondersteund, recht op in een leuningsstoel en liet haar oogen als onderzoekend rondwalen, maar zonder bewustzijn of begripen. Slechts nu en dan hief zij haar blanke handen smeekend omhoog, terwijl haar bleek lippen trilden.

„Gaat allen de kamer uit,” zei ik rustig, doch met vaste stem, „alleen moeder moet hier blijven.”

„O, John,” riep moeder, toen wij alleen waren, „ik vrees, dat de koude haar in het hoofd is geslagen; men zegt, dat zulke gevallen zich wel eens voordoen.”

„Zij zal wel weer tot zichzelfe komen, moeder, maak u maar niet ongerust. Laat haar maar aan mij over, maar blijf in de nabijheid.”

Ik wist zeker, dat Lorna mij zou herkennen, als men haar maar even rust gaf. Langen tijd bleef ik stil bij haar zitten wachten, tot eindelijk de onzekere, twijfelende blik, waarmede zij mij tot dusverre had aan gestaard, helderder werd en geleidelijk een blijde uitdrukking aannam, tot er ten slotte tranen in 'op

welden. Blozend wendde zij zich een oogenblik van van mij af, maar haar lieve handen zochten onwillekeurig steun en hulp in de mijne en vonden die daar ook.

In zalig ontroeren zaten wij daar samen hand in hand en vergaten de geheele wereld, in het heerlijk bewustzijn van bij elkaar te zijn. Toen hoorden wij een zacht snikken; Lorna raadde, wie dat deed, want zij sprong vlug op en liep naar den ouden leuningstoel in den hoek, waarop moeder met een breiwerkje had plaats genomen. Zij nam haar het breiwerk met een allerliefst glimlachje uit de hand, legde toen moeders handen op haar hoofd, terwijl zij voor haar nederknielde en keek toen smeekend naar haar op.

„God zegene u, schoone jongedame,” zei moeder, naar haar overgebogen. God zegene u, mijn beminde dochter,” verbeterde zij zich, onder de betoovering van Lorna's blik.

Zoo vond Lorna den weg naar moeders hart even snel, als zij dien tot het mijne had gevonden, want hoe zou moeder haar schoonheid en ontroerende lief-talligheid hebben kunnen weerstaan?

XXX. DE HALSKETEN VAN LORNA.

De sneeuw en koude verschaften ons de gerust-stellende zekerheid, dat wij voorloopig geen wraak der Doones te duchten hadden en evenmin behoefden te vrezen, dat Jeremias Stickles zijn aanval tegen het rooversnest zou beginnen.

Ik twijfelde er niet aan, of Marwood de Wichehalse had mij herkend en mij aan Carver Doone verraden. Ik liet inmiddels de knechts beginnen om met den meesten spoed het koren te dorschen, opdat ingeval de Doones zouden komen, om onze korenschuren in brand te steken, zij dezelve ledig zouden vinden.

Het viel mij niet moeilijk Lorna te overtuigen, dat zij voorloopig volkomen gerust kon zijn en dat wij allen overgelukkig waren, haar in ons midden te hebben. En zoo was het ook, want zij was binnen een paar dagen het zonnetje in huis; moeder kon haar gezelschap niet missen, Anne liep haar overal na en zelfs Eliza was lief voor haar, toen zij bemerkte, dat Lorna ook veel boeken-kennis bezat.

Met Jacob, Betty en Molly, de keukenhulp van Betty, was geen huis meer te houden. Wanneer Lorna in de keuken kwam, lieten zij eenvoudig hun werk staan of liggen en staarden haar met bewondering en eerbied aan en aangezien Lorna zeer graag in de keuken vertoefde en bijzondere goede maatjes met de oude Betty was, verwondert het mij, dat het eten nog behoorlijk op tijd werd voorgezet.

Veertien dagen was Lorna nu bij ons en in dien korten tijd had zij een zichtbare verandering ondergaan. Haar vroolijke natuur, zooveel jaren door angst onderdrukt, ontplooidde zich in onze rustige, ordelijke omgeving tot volle ontwikkeling. Zij gloeide van levenslust en kon dikwijls uitgelaten van blijdschap zijn.

Ook uiterlijk werd zij met iederen dag aanvulliger; er kwam weer een gezonde kleur op haar gelaat en haar tengere gestalte werd gevulder. Het was echter niet alleen de lucht en het voedsel, dat haar zoo goed deed, doch ook de algemeene hartelijkheid en liefde, welke zij bij ons ondervond.

Ik mocht haar dagelijks een kus geven, ofwel 's morgens als ochtendgroet of wel 's avonds bij het wel te rusten wenschen. Ik bepaalde, om het 's avonds te doen, dan had ik den geheelen dag het vooruitzicht en het deed mij mijn werk met nog grooter ijver verrichten. Als mijn hartediefje mij echter 's morgens met stralende schoonheid tegemoet trad om mij goeden morgen te zeggen, dan was het mij onmogelijk om alvast niet een voorschot te nemen. Het klinkt misschien lichtzinnig, dat ik zoo spreek, doch die tijd uit mijn leven is mij zoo heilig en dierbaar en zoo vol onschuldige vreugde, dat ik de herinnering diep in mijn hart bewaar.

Het was de langste winter, dien wij ooit beleefd hebben, maar mij kwam hij bijzonder kort voor. Eerst tegen den tienden Maart trad een ommekeer van het weder in; de mist verdween, de bergen werden weer zichtbaar en de hemel verloor zijn aschgrauwe kleur. Toen de eerste malsche regendroppels neervielen, vingen wij ze evenals kinderen op en met een dankbaar gemoed begroetten wij deze wasdom-aanbrengende lenteböden, welke ons de doorgestane winterzorg weldra zou doen vergeten.

Roerend was de aanblik, dien de vreugde der dieren opleverde. Het blaten en loeien en snuiven en hinnen-scheen geen einde te zullen nemen. De ganzen en eenden verlieten het stroo van hun hokken en het was een hoogst potsierlijk gezicht, ze op een lange rij in de richting van de beek te zien waggelen, terwijl zij met hun vleugels klaptten en een snaterend gejuich aanhieven.

Lorna beschouwde dit alles met kinderlijk genot,

en was bijna niet bij de dieren vandaan te slaan, maar ik drong er bij haar op aan niet te lang buiten te blijven, uit vrees, dat zij koude zou vatten. Toen zij echter tegenstribbelde, nam ik haar in mijn armen en droeg haar naar binnen, waar ik haar bij den schoorsteen aan het haardvuur nederzette. Zij scheen mij per slot van rekening toch dankbaar te zijn, want zij betaalde mij ongevraagd en rijkelijk het draagloon uit. Wat waren wij toch een paar gelukkige kinderen!

Ik had nu volop werk om met de knechts de smeltende sneeuw op te ruimen en greppen te graven die het sneeuwwater naar de beek moesten afvoeren, anders zouden ons huis en de stallen ondergelopen zijn. Na verloop van veertien dagen, toen de grond weer eenigszins begaanbaar was, kwam op zekeren dag Tom Faggus op zijn bruine merrie bij ons aangereden,

vraag waar hij al dat voeder vandaan haalde, antwoorde hij met een ontwijkend knipoogje, dat de paarden niets als stroo en zaagsel aten en daar uitstekend van gedijden.

Wij bemerkten, dat hij nog iets op zijn hart had en toen ik er hem naar vroeg, zei hij, dat hij wilde verzoeken om den datum van zijn huwelijk met Anne vast te stellen. Moeder keek mij, en ik haar aan, omdat wij daar niet op voorbereid waren. Ten slotte besloten wij, dat Anne zelf den dag maar moest bepalen, waarop zij haar huis en allen, die haar dierbaar waren, wilde verlaten.

Lorna had op mijn vraag, of zij met onzen neef Tom kennis wilde maken, bevestigend geantwoord en toen ik haar binnenleidde en zij met de statigheid en gratie van een koningin op hem toetrad, maakte hij een diepe buiging en bleef haar zoo aanhoudend aanstaren, dat ik, om aan de moeilijke situatie een einde te maken, zei dat het eten opgediend was.

Het middagmaal verliep zeer gezellig en toen ik na tafel met moeder en Tom Faggus nog wat bleef zitten praten, vroeg hij mij, of ik betreffende de geschiedenis van Lorna geen nadere bijzonderheden wist. Hij meende zeker te zijn, dat hij haar vroeger als kind al eens had gezien — waar en wanneer herinnerde hij zich niet meer — want die oogen hadden toen zoo'n indruk op hem gemaakt, dat hij ze nooit had vergeten. In het Doonesdal kon het niet zijn, want daar was hij nog nooit geweest; daarvoor had hij zijn leven te lief.

Na een glas brandewijn gedronken te hebben, gaf hij als zijn meening te kennen, dat het toch dolzinnig was om have en goed aan de wraaklust der Doones bloot te stellen, voor een mooi meisje. Ik antwoordde hem, dat hij over de waarde van Lorna niet bevoegd was te oordeelen en zich beter met zijn eigen aangelegenheden kon bemoeien. Mijn scherp antwoord maakte hem in het geheel niet boos.

„Bravo, goed zoo,” riep hij, „het is de echte John Ridd, van kop tot teen. Dwaasheid en trots groeien aan denzelfden boom. Maar,” vervolgde hij, „laat om 's hemelwil dat lieve kind toch niet zulke kostbaarheden dragen, die een half graafschap waard zijn.”

„Bedoel je dien glazen ketting?” vroeg mijn moeder.

„Glas! Het zijn de zuiverste brillanten,” welke ik ooit gezien heb en ik verzeke u, nicht, dat er al heel wat door mijn vingers zijn gegaan. Laat mij ze nog eens bekijken.”

Ik ging Lorna halen en zij reikte hem het collier over, met een eenvoud of het een gewoon bazar-artikel was.

Hij ging er mede aan het venster staan en bekeek het sieraad met gretige oogen.

„Hoe hoog schat u de waarde van dien keten?” vroeg hij met een buiging aan Lorna.

„Ik heb er geen verstand van, hoeveel denkt u zelf?”

Zou u denken, dat u er vijf pond voor zou krijgen?”

„Dat zou ik niet denken, maar ik wil hem ook niet verkoopen; grootvader heeft hem zoolang voor mij bewaard en ik geloof, dat hij van mijn moeder is geweest.”

Tom Faggus glimlachte om den naieven toon, waarmee Lorna had geantwoord en vertelde toen, met de zekerheid van een kenner:

„Het zijn vijf en twintig rozetten en vijf en twintig groote brillanten — in geheel Londen vindt men de weerga niet —. Onder kooplieden is dat collier zeker honderd duizend pond waard.”

Toen glansden Lorna's oogen even helder als de diamanten zelf, en ik moest op dat oogenblik beken-nen, en ik zuchtte diep, dat ik een gebrek bij mijn geliefde had ontdekt — haar zucht naar geld. Maar ach, hoe bedroog ik mij.

Nauwelijks had Tom Faggus die fabelachtige som genoemd of zij nam den ketting van hem aan en ging naar moeder, wie zij het kostbare sieraad om den hals deed.

„Niet waar, lieve moeder, u wil hem wel van mij aannemen; daar doet u mij het grootste genoegen mede. Zelfs de kostbaarste juweelen der wereld zijn niets in vergelijking met de goedheid, die u mij heeft bewezen.”

Moeder zat sprakeloos en zocht met haar oogen hulp bij mij, maar uit berouw en ontroering schoten mijn oogen vol anen en ik ging even de kamer uit. Moeder durfde zoo'n kostbaar geschenk niet aanvaarden, maar was toch even dankbaar als, of zij het gekregen had.

Toch droeg Lorna het sedert dien dag niet meer, maar verzocht mij het te bewaren, hetgeen ik natuurlijk niet wilde weigeren.

Des anderen daags verliet Tom ons en wij scheidden als goede vrienden.

(Wordt voortgezet).

HET AANSTAANDE HUISVROUWTJE.

om Anne na een gedwongen afwezigheid van vier maanden op te zoeken. Wij stoorden hen niet in de eerste ontboezemingen van hun vier maanden lang opgekropte liefdesbetuigingen. Toen wij oordeelden, dat zij voldoende bekoeld waren, gingen moeder en ik naar hen toe en zonden Anne naar de keuken, om met Tom eens te praten, en te vragen hoe hij den strengen winter had doorgebracht.

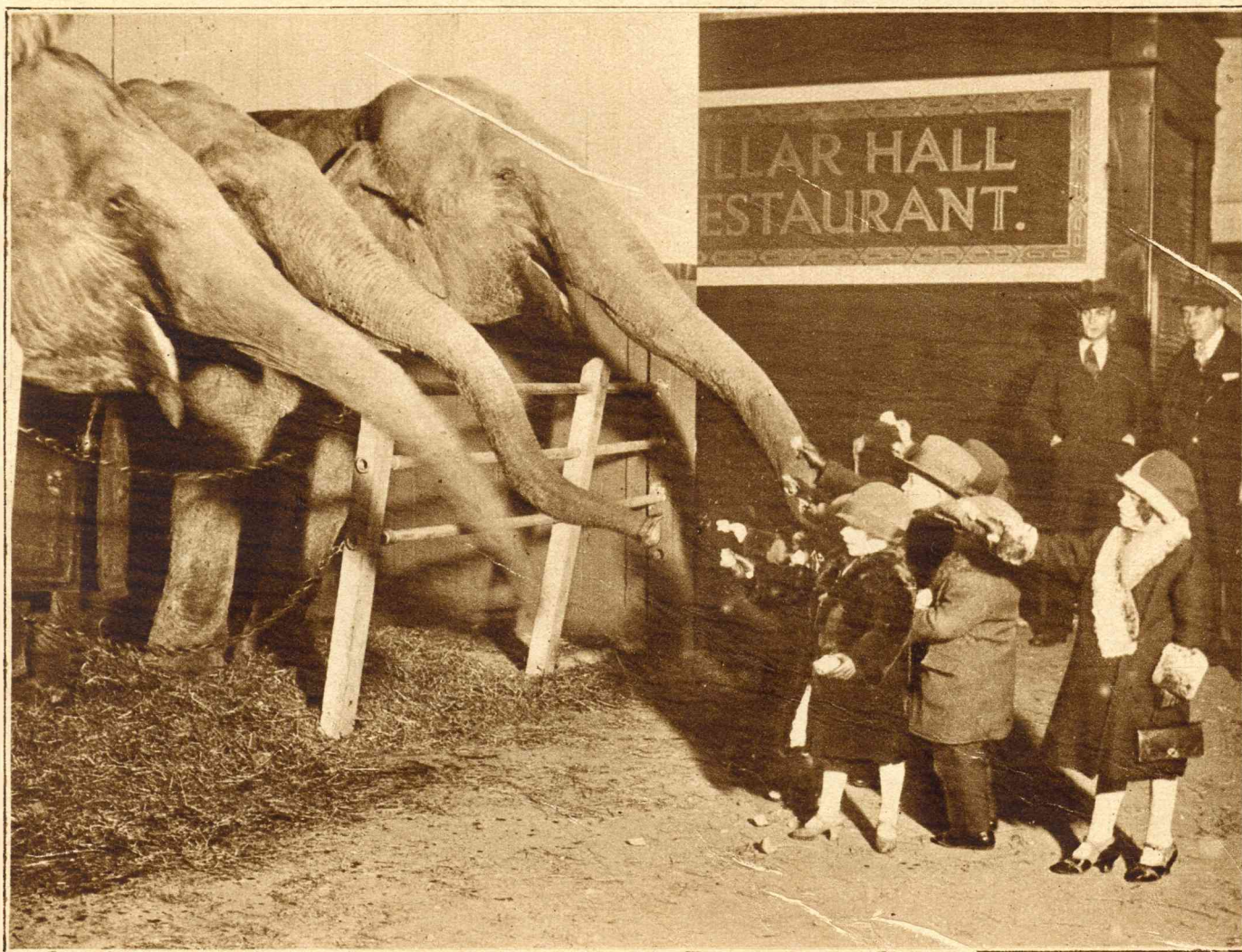
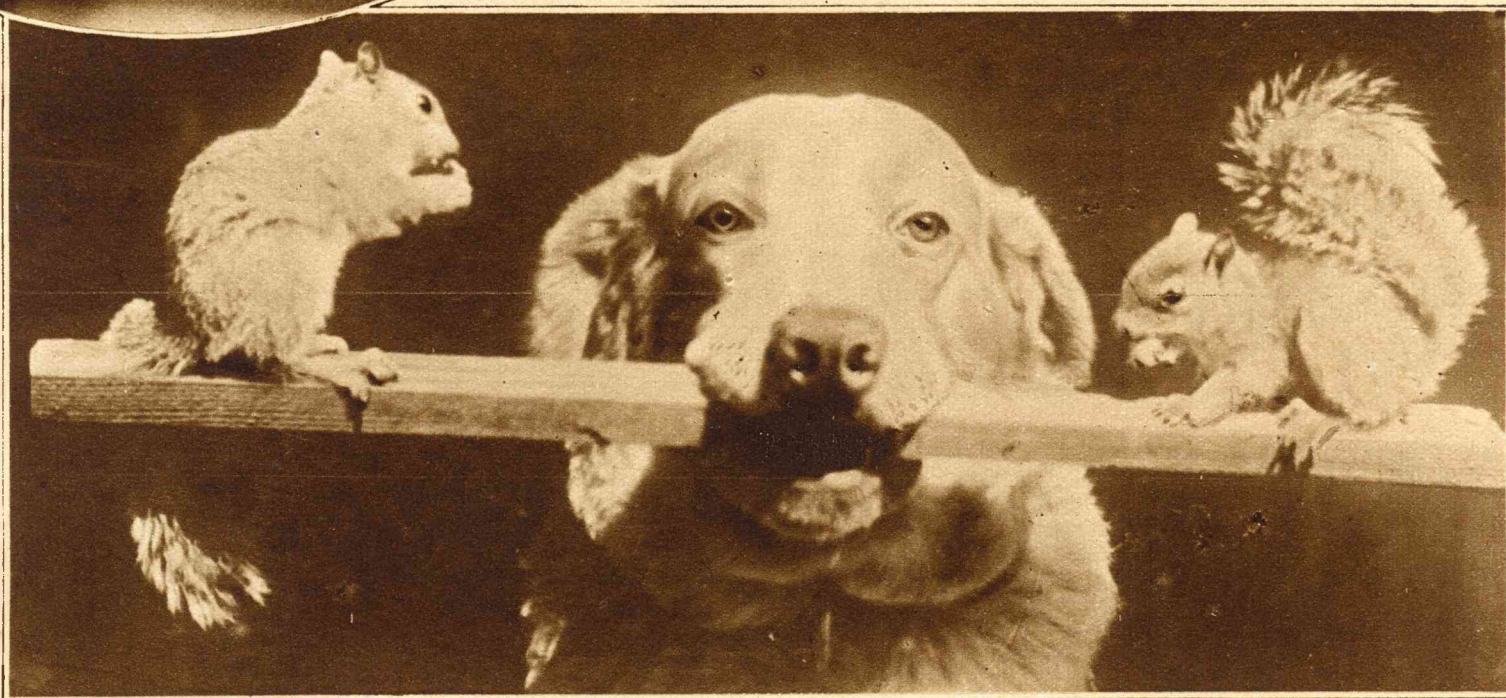
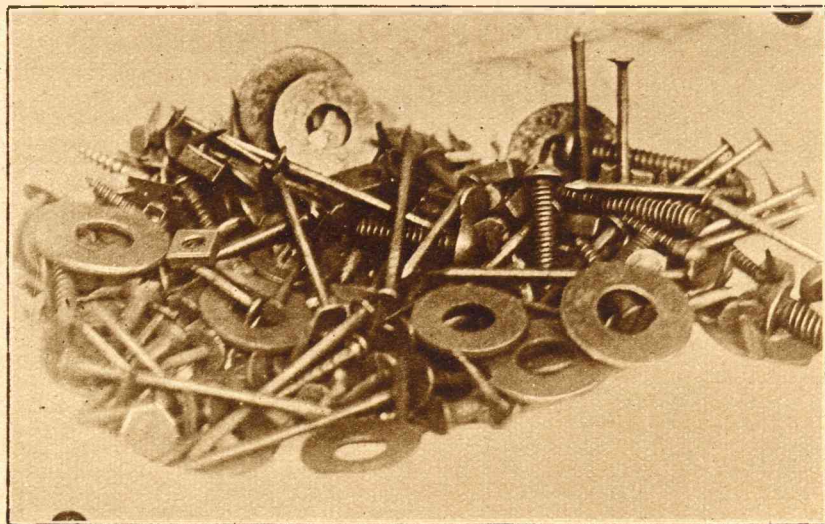
Toen begon hij te vertellen, dat hij de hoeve, welke hij van Sir Roger had gekocht, voor het invallen van de vorst had betrokken. Het was geen grond voor landbouw geschikt, maar bij een goede behandeling was er toch best weiland van te maken. De winter, die de andere menschen zooveel schade had berokkend, was voor hem een bron van welvaart geworden. Hij stuurde 's-avonds zijn goed gedresseerd paard naar buiten, om de wilde, uitgehongerde bergpony's — ook tamme waren er bij — op het hinnenken van zijn merrie naar zijn omheining te lokken. Er waren nachten geweest, dat Winnie wel twaalf paarden thuis bracht, die dan onmiddellijk goed gevoederd en in de groote schuren werden ondergebracht, tot de vorst voorbij zou zijn.

Hij had er nu reeds meer dan driehonderd, waarvan hij de beste voor de teelt dacht te houden en de overige aan de Londensche handelaren te verkoopen, die minstens tien pond per stuk betaald. Op mijn

TUTTI FRUTTI

EEN
IJZERVRETER

Hier ziet men mijnheer Sidney Borne, die met het eten van alles en nog wat in circussen zijn kost verdiende, op zijn ziekbed, nadat een maaglijden een operatie had noodig gemaakt. Zeven en twintig jaar had hij 's avonds, ten „pleziere” van het op sensatie beluste publiek glas, ijzer en andere dergelijke kostjes geslikt en nu eindelijk kreeg hij er last van. Op de tweede foto boven rechts: een kiekje van wat de chirurg uit zijn maag gehaald heeft. Heel erg verwonderen wij ons niet, dat dat zaakje hem ten slotte wat zuur op de maag begon te liggen!

EEN MEESTERSTUK
VAN DRESSUUR

laal een Amerikaan zien, die het heeft klaar gespeeld, twee eekhoortjes — men weet, hoe schuw deze diertjes zijn — vriendschap te doen sluiten met een reusachtigen Sint Bernardshond, met welken zij allerhande kunstjes verrichten.

WELDADIGHEIDS-POSTZEGELS

Onze jaarlijkse weldadigheids-postzegels ten bate van het kind zijn weer verschenen. Dit jaar komt ook België met weldadigheids-zegels, en wel in vier waarden, n.l. 25, 35 en 60 centimes en Fr. 1.75, de eerste drie met 10, de laatste met 25 centimes surplus voor weldadigheidsdoeleinden. Alle vier de zegels vertonen dezelfde teekening, zoodat wij kunnen volstaan met er een te reproducereen.

TEGENSTELLING

Hiernaast: een troepje dwergen, dat tegenwoordig te Londen optreedt, maakt als nieuwe leden van een circus-troep kennis met de andere leden van het gezelschap.

HUIZER BINNEN HUISJES

*Foto links :
Het opruimen van de
ladekast.*

*Foto rechts :
Bijbellezing.*

Klompen schuren.

Aan het spinnewiel.

UIZER NNEN UISJES

Foto links:
et opruimen van de
ladekast.

Foto rechts:
Bijbellezing.

Aan het spinnewiel.

Aan de wieg.

ALS HET HART SPREEKT

Maar ook immer dwaalden in die rustige uren zijn gedachten naar mevrouw van Henken en zag hij haar in al haar statigheid zich door haar vertrekken bewegen. Dan sprong hij op, schonk zich, zooals Alida het noemde, een „slaapmutske” in en trachtte aan iet anders te denken.

Het was vacantie.

Piet, Eva en Dolly waren weer thuis.

Piet met een vermoeid gelaat en overdreven studentenmanieren, sprak latijnsche woorden, weidde uit over ziekten, verbond Betje, de meid, toen ze zich in den vinger gesneden had en gaf zich een houding of hij boven allen verheven was.

Eva, teer en fijn als een wassen beeld, met zachte blauwe oogen en sterk gelijkend op haar moeder, sprak telkens over haar aanstaande feest en haar intrede in de wereld, waar ze naar verlangde en toch ook tegen opzag. Wie of er allemaal zouden komen? Ze somde op:

„Dokter Baats, mevrouw en Karel en Greta, hun zoon en dochter; notaris van Gluck met zijn dochters Katrien en Trudi....”

„Baron van Gevenaerde,” hielp de moeder met een knipoogje naar Eva.

„Nee, nee, die niet, mama!” weerde ze, haar afkeer voor den baron toonend.

„Juist hij, Eefje!... Een baron.... wel geen geld, maar toch in 't verschiets. Je weet, zijn tante, bij wie hij inwoont, is schatrijk.... Jij barones, Eefje! Wat zou oom Hendrik tevreden zijn, kindje... en ik niet minder.”

„Waarom is u zelf dan niet met een baron getrouwd”, kwam Dolly ertusschen.

„Och! kind! jij bent nog zoo jong om daarover te praten. Ga naar boven je lessen leeren.”

Mokkend en de kamer uitsloffend voldeed Dolly aan het bevel.

Zij geleek op haar vader, was eveneens donker als hij en had zijn vroolijk karakter.

De zusters bij wie ze te Brussel op kostschool was, konden haar niet, zooals zij Eva deden, tot voorbeeld der andere leerlingen stellen.

Dolly voelde zich beleedigd, omdat ze wegens haar leeftijd, verbeel je, ze was nu al zestien, niet bij het feest mocht tegenwoordig zijn. Zij zou weer op die nare school wezen en hier zou men feesten, fuiven, dansen en wat nog al meer!?... Madeleine Barné, haar vriendinnetje, die te Brussel woonde, had haar van dergelijke feesten verteld en van de pret, welke men er had.

Pruilend liep ze den tuin in; ze ging niet leeren: het was vacantie.

Ondertusschen vervolgde de weduwe haar gesprek met Eva:

„Ja, zie je, Eefje, de liefde is heel mooi; ik heb ook wel van je vader gehouden, maar dat burgerlijke staat je altijd tegen. Dat begrijp jij niet zoo goed, want ik heb jullie grootgebracht, zooals ik opgevoed ben: adel verloochent zich niet; distinctie is ons aangeboren, dat kan niemand zich aanleeren.... En je krijgt om te beginnen een flinken bruidsschat en een pracht van een uitzet, dat wij in Brussel zullen bestellen, met Brusselsche en Mechelsche kanten en 't kroontje met de initialen geborduurd....”

„Maar ik hou niet van hem, mama!” stribbelde Eva nogmaals tegen. „Ik vind hem zelfs afschuwelijk!”

„Daar wordt in onzen stand minder op gelet, Eva.”

„Maar u dan, mama, u....!”

„Had ik een moeder gehad, kind, die mij dat alles had kunnen voorhouden, gewis zou ik nooit met iemand van burgerlijke afkomst getrouwd zijn. Maar laat ik je nu maar eens de reden vertellen, waarom ik het wel deed.... Ik verbeeldde mij, in het begin van onze kenismaking, die plaats had op het ijs, dat je papa van adel was zooals ik, aangezien zijn naam ook met een „van” begint. En toen ik bemerkte, dat ik mij vergist had, ja.... toen dacht ik meer aan zijn rijkdom en de weelde, die mij zou omringen. Zijn geld was voor mij de lokvogel; iets begeerlijks, waar ik mij door liet beïnvloeden; daarbij, geheel onverschillig was je papa mij niet, maar zijn burgerlijke manieren stonden me weldra tegen.... En dit wilde ik verhinderen, dat ook jij eens....”

„Maar ik ben toch niet van adel, mama.”

„De eigenschappen, die aan den adel verbonden zijn, heb jij evenzoo als ik, Eva.... Dolly is zoo geheel anders: zij heeft, helaas, den aard van de van Henkens.... Kom, laten wij verder zien, wie we nog zullen vragen.”

„En.... wat zei destijds oom Hendrik, mama?”

„Laten wij daar maar niet over spreken, kind.”

„Zouden wij hem ook vragen?”

„Ja, beleefdheidshalve zijn we dat verplicht. Maar die komt toch niet, lief de weduwe er bitter op volgen.

DOOR ROSA CORTHAUTS—VAN PUIJENBROEK

den getrouwen.... Nee, dan liever buiten, in den tuin, tennissen, fietsen, schaatsen....! Bah! Nog enkele dagen

No. 3

„Dan oom Jan en tante Dina.”

„Ja, daar kunnen we niet buiten, alhoewel zij geen gezelschap zijn voor baron van Gevenaerde. Ik denk, dat ze wel zullen weigeren. Met tante Dina heb ik nooit kunnen opschieten. Zoo'n burgermensch als die is....!”

„Dan hebben we nog Piet zijn vrienden: Rudolf Verbeek en.... Henri Schoonveld,” zei Eva hevig kleurend.

„Ja, ook zij.... we moeten immers voor dansers zorgen, anders zouden er te veel muurbloemen moeten zijn.... En dan de Barendsen en de van Nestels. Wij moeten op vijfentwintig personen rekenen.”

„En.... mijnheer Benthuisen? Hij is nu directeur, mama. Mij dunkt.... daar kunnen we niet buiten om hem te verzoeken.”

„Ja.... hij ook, kind. Je hebt gelijk.... En Alida? Zij is een zeer lief meisje....”

„Wat 'n menschen! wat 'n feest!” zei Eva zonder veel geestdrift.

Nog lang spraken moeder en dochter over de groote gebeurtenis en de kleeren, die zij dan zouden dragen.

Dolly bracht haar vacantie door spelende met vrienden en vriendinnetjes, genietend van haar jeugd, van haar heerlijk jonge leven.

Door den omgang met Madeleine Barné, die een paar jaar ouder was dan zij en reeds meer van het leven kende door het bezoeken van schouwburgen en het lezen van romannetjes, begreep Dolly meer van het leven dan iemand vermoedde. Ze was niet zoo fijn en mooi als Eva, maar meer uitgelaten. De donkere oogen, schitterend van levenslust, keken guldig de wereld in. Ze vond tennissen dolprettig; fietsen verrukkelijk en schaatsen een waar genot. Soms zat ze wel eens te droomen....

En dan aan zee! Zij hadden dikwijls in Scheveningen een maand doorgebracht. O! dat baden, dat huppelen in de golven alsof je touwtje sprong; de baren opspattend en over je hoofd gultend als een waternival! Heerlijke dagen waren 't voor haar. Mama en Eva in een badstoel. Piet flirten natuurlijk! Ze zag hem altijd met meisjes!.... Antoon bouwde fabrieken aan het strand met sporen voor wagentjes om de goederen van de eene afdeling naar de andere te vervoeren, net zooals bij hen thuis in de fabriek. Mirlitons gebruikte hij voor schoorsteenen. En alles wist hij over de fabricage van weefsels te vertellen. Nou, die sjouwde dan ook altijd door de fabriek. Hij hield van dat geklikklak, vertelde hij, en kon uren naar die draadjes, klossen en spoelen staan kijken, die elkaar zoo vernuftig in de hand werken. Dat leven in de weverij scheen voor hem muziek te zijn; nou, haar maakte het doof, dat scherp geratel der honder-

en ze moest weer naar die nare school! Zuster Angeline, als een stokvisch zoo droog, dor en stijf, zou haar opwachten en met veel lieve woorden, vriendelijk onthaal en vriendelijken glimlach, die haar groote gele tanden liet zien, den arm om haar schouder leggen en haar als een prooi meevoeren. O! die verschrikkelijke eerste dagen! Als in een gevangenis, een cel waar je niet uitkunt en je hoofd tegen de muren zoudt kunnen pletteren.... Als ze aan die school dacht, snikte ze het uit in woest verweer: „Ik ga niet, ik ga niet!”

Maar ze vond het dol-verrukkig daar te mogen gaan wandelen langs de Louisalaan en in Ter Kamerenbosch, waar vooral 's morgens ruiters waren en militairen te paard en te voet.... Officiëren met glimmende, gouden biesjes op hun uniform. Ze gluurden dan naar hen en ze lieten expres hun paarden stijgen om dan te kunnen laten zien, hoe zij ze weer wisten te bedwingen. Of ze 't niet begreep.... nou, zeg!.... zoo'n Trien was ze niet! En als er dan een paard wat naderkwam stootte de kostschool uit elkaar als een troep verschrikte kippen en slaakten zij gilletjes en angstkreetjes, scholen, quasi bang, bij de zuster als de kuikentjes bij de kloek.... Leuk en dolletjes was dat dan wel.... Och! Ze hadden er ook wel eens pret, maar toch niet zooals thuis.... Was ze maar achttien zooals Eva!.... Dan zuchtte Dolly diep.... „Nog zooveel maanden.... maanden....”

Piet en Dolly waren weer vertrokken en Antoon naar school.

Eva, nu toch blij zoo gezellig bij mama te mogen blijven, saam te gaan winkelen en alles te beredderen voor het aanstaande feest, zou zich volkomen gelukkig gevoeld hebben, indien haar moeder niet telkens het gesprek op baron van Gevenaerde had gebracht.

Zij scheen door dat huwelijk haar eigen stand eenigszins in eere te willen herstellen. Ze had er groote verwachtingen van. Als Eva barones zou zijn, dan zou er natuurlijk gezegd worden: „De moeder is immers ook van adel? Ja, zij is een geboren van Westerberg.” En omdat mevrouw van Henken op die vereniging al haar hoop gesteld had, kon zij niet nalaten, er telkens weer over te beginnen.

De uitnodigingskaarten waren verzonden, want de verjaardag van Eva naderde.

De woning, een oud deftig gebouw aan de breede, met kastanjeboomen beplante Oosterlaan gelegen, was in de laatste jaren modern ingericht. Ze begon er al feestelijk uit te zien. In de ruime gang en de hall stonden op den wit marmeren vloer reeds weelderige planten en de kamers, waar het feest gegeven werd, waren eveneens in een tuin herschapen. En toen de

Met loensche, jaloersche blikken ging het fabrieksvolk de woning voorbij.

feestavond was aangebroken, straalde het licht der honderden gloeilampjes naar buiten door de vensters, die wegens het warme najaarsweer open stonden en van verre door de bijna kale boomen reeds zichtbaar waren.

Met loensche, jaloersche blikken ging het fabrieksvolk de woning voorbij, bleef verder in groepjes staan praten en kijken naar de auto's en rijtuigen, die de gasten aanvoerden.

Vreemd personeel, voor dien avond gehuurd, liep in zwarte kleding, met witte handschoenen aan, rond, beredderde alles, of het er thuishoorde. Telkens werden weer nieuwe bezoekers aangediend, vloeiden gelukwenschen en klonken er zoenen. De geschenken werden bewonderd, geprezen en de lieve glimlach verliet geen seconde het gelaat van moeder en dochter.

De weduwe, gekleed in parelgrijze zijde met schoenen en kousen in dezelfde kleur, zag er met haar keurig gefriseerde kapsel bijna even jong uit als haar dochter. Een parelsnoer sierde haar blanken hals en bij elke beweging van haar fijne witte handen fonkelde de edelsteenen van haar ringen als zonnestralen op golvend water.

Eva in lila zijde, prachtig bij haar blonde bobbed-hair, geleek een slanke lisch. Zij droeg geen juweelen, slechts een gouden armband-horloge sierde haar arm. Ze was bevallig, bekoorlijk, alleen, zooals de moeder, een weinig hautain.

Piet, uitgelaten omdat Alida ook deelnam aan het feest, trachtte zich bij de dames in een gunstig daglicht te stellen. Hij verkocht grapjes, maakte complimenten, was overbeleefd en galant en flirtte, waar hij de kans had.

Benthuizen en Alida hadden eveneens moeder en dochter gelukgewenscht. De directeur, niet gewoon zijnde aan zulk feest deel te nemen, was een weinig zenuwachtig. Hij trok zich haastig terug en begon met notaris van Gluck een gesprek, terwijl Eva zich met Alida onderhield, alsof zij er sinds lang mee in kennis was. Eva voelde zich tot haar aangetrokken en nam zich voor, met haar om te gaan als met haars gelijke.

Even later werd baron Felix van Gevenaerde aangediend en de weduwe haastte zich, fluisterend:

„Vlug, Eva, de baron is er.”

De baron, een lange, magere man van ver in de dertig, met een uiterlijk, dat kenteekenen droeg van een bewogen leven, boog diep voor de gastvrouw en drukte een kus op de hand, die ze hem voorhield.

Toen bekeek hij met scherp blik Eva, terwijl hij ook haar feliciteerde.

Zij bedankte hem voor de mooie bloemen en was verplicht naar hem te luisteren, toen hij, door de weduwe aan de andere bezoekers voorgesteld, zich weer bij haar voegde.

Kalm, met eenigszins scherp geluid, sprak hij in uitgezochte woorden haar toe, haar als terloops complimentjes makend over haar bevallige schoonheid. Zijn blik gleed langs haar gestalte, als zocht hij er de mooie lijnen van te ontdekken.

Diep blozend en schuchter beantwoordde Eva zijn vragen, zenuwachtig uitkijkend, of niet iemand hun gesprek kwam onderbreken.

Doch, of allen het met de weduwe eens waren, dat hij voor Eva een goede partij was, niemand waagde hen te storen.

Aan tafel was den baron een plaats naast Eva aangewezen, terwijl Piet gezorgd had Alida aan zijn zijde te hebben.

Benthuizen had uitgekeken naar Dale, maar noch de voogd, noch baron van Westerberg hadden de uitnodiging aangenomen.

Hij zag zich geplaatst vlak tegenover de gastvrouw, en had als tafeldames mevrouw Baats en Katrien, de vierentwintigjarige dochter van notaris van Gluck.

Als man van de wereld, door zijn veeljarig verblijf in het buitenland en zijn verzorgde opvoeding, wist hij de twee dames te onderhouden, maar telkens voelde hij zich gedwongen, een blik te slaan op de gastvrouw.

Herman zat daar met een verheugd gelaat, glans in haar blauwe oogen, het blonde haar overstromd van gloed door de lichtjes tegen het plafond en den uitstralenden gloed der albasten lampen, die als groote drinkschalen boven de hoofden hingen. Als een krans van goudsbloemen lag heur haar rond het fijn besneden gelaat.

Op de tafel prijkte het glinsterende, twinkelende kristal en het glimmende, glanzende zilver tusschen slingers van fijn, teer groen. Als kleurige bloemen fleurden enkele schemerlampjes, die de handen met een fantastisch licht bestraalden. Een strikje, achter palmen verscholen, speelde nu en dan een wijsje, een lief, zacht deuntje, dat het gesprek niet kon overstemmen.

Plotseling kwam Antoon, door een dienstbode achronagesneld, met groote drukte binnen. Hij hoorde ook bij het feest! En met die muziek en die herrie kon hij toch niet slapen!

De weduwe trachtte hem sussend te verwijderen, doch de jongen plantte zich op een stoel en scheen vast oesloten te zijn, niet te zullen heengaan.

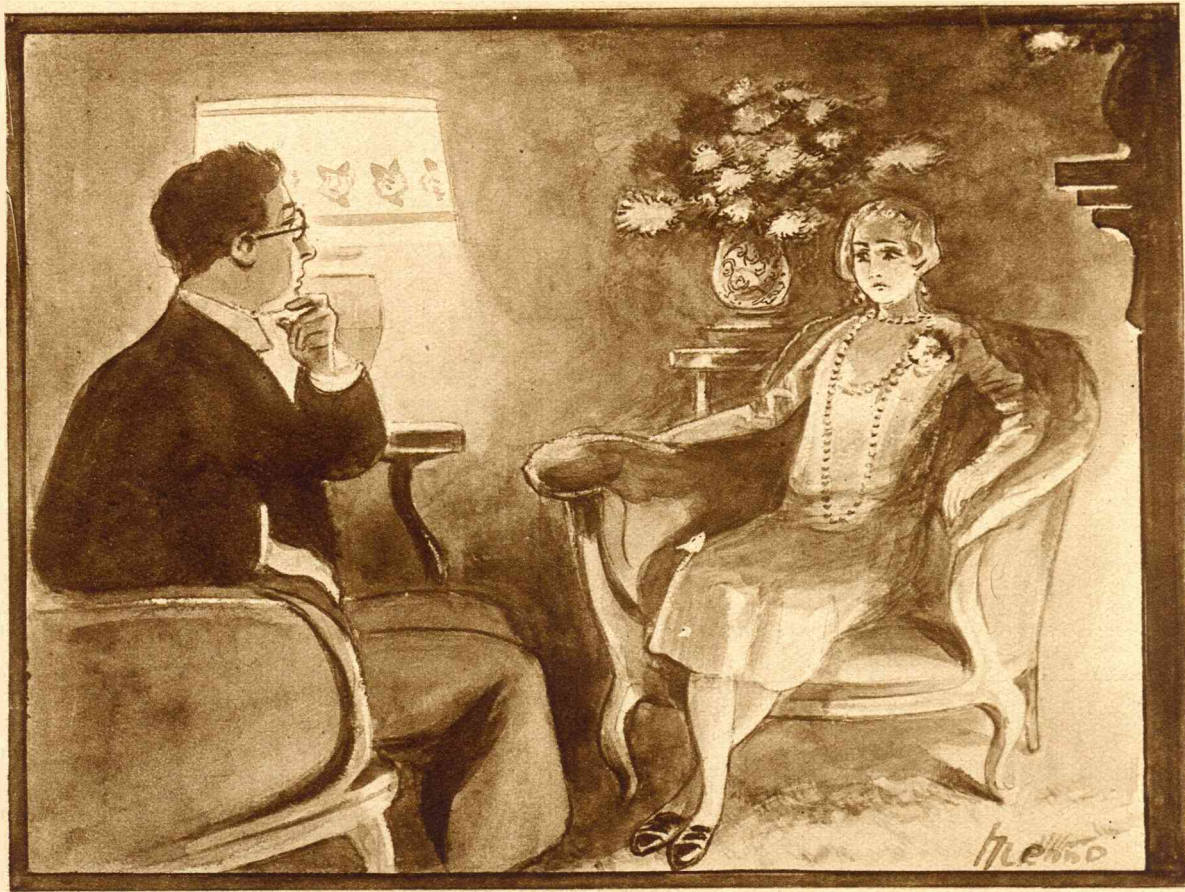
De moeder, door die stoornis uit haar humeur, maar zich beheerschend, wist niet, hoe den kleinen spelbreker uit de zaal te krijgen. En als in onrust keek ze naar Benthuizen, als verwachtte ze van hem een uitkomst.

De directeur stond op en legde zijn hand op den schouder van den knaap.

„Antoon, ga eens even met me mee.”

De knaap keek verwonderd op:

„Hé! Is u ook hier, mijnheer Benthuizen?”

Ik wensch, dat het credit ruimer zij voortaan, mijnheer Benthuizen.

En haastig opstaande, liet hij zich wegleiden.

De directeur was zijn vriend. Benthuizen beloofde, hem op de hoogte te stellen met de appreteermachines, als hij nu weer naar zijn kamer ging.

Antoon straalde:

„Ja, ja, mag ik dat leeren? Want, ziet u, ik wil later fabrikant worden, zooals u weet.”

„Als je nu braaf naar boven gaat en je studeert goed eenige jaren, dan breng ik jou met alles op de hoogte, hoor!”

„En krijg ik dan later de fabriek?”

„Dat kan best, Antoon! Nu, slaap lekker, jongen!”

De knaap ging de trap op naar zijn kamer en toen Benthuizen weer in de zaal kwam, trof hem een dankbare blik van de weduwe.

De gezelligheid werd door niets meer verbroken als door een langen, saaiën toost, uitgesproken door baron van Gevenaerde, waar niemand, behalve mevrouw van Henken, met aandacht of genoegzaam naar luisterde.

Piet dankte voor de toespraak, alhoewel hij eveneens weinig op die van den baron gelet had, daar hij meer vervuld was van Alida en den baron met diens scherpe stem ver weg wenschte.

Het diner had een einde genomen en opgewonden door wijn en champagne begaven de jongeren zich naar een groote zaal, waar gedanst zou worden. En, terwijl de oudere heeren zich in het rooksalon hadden teruggetrokken, keuvelden de gehuwde dames gezellig in het fijne boudoir van de weduwe.

Onder het flikkerend licht van de kroonlusters en de muziek van het strikje waren de paartjes den dans begonnen en schoven in rythmische bewegingen over den gladden, glanzenden parketvloer, waar hun gestalten in weerspiegelden. Elkaar toelachend en flirtend bevredigden zij hun danslust, zich nauwelijks tijd gunnend iets te gebruiken aan het doorlopend buffet, waar dranken en lekkernijen gereed stonden.

Benthuizen had zich van de oudere heeren a gezonderd en zag, dat Piet met Alida geen dans oversloeg.

Dit stemde hem tot nadenken en bracht hem hun eerste ontmoeting in herinnering.

Piet was een bon-vivant. Hij bracht in Leiden meer zijn tijd door met uitgaan dan studeeren of de lessen te volgen. Die jongen zou nooit zijn weg maken!

Even glipte Alida van Piet weg naar haar vader, vlijde haar hoofd tegen zijn schouder en fluisterde:

„Vadertje, vadertje.” Toen keek ze hem in het gelaat met haar bezorgden blik, die wilde zeggen: Wat zal dit weer veel kosten.

Stilzwijgend begrepen zij elkaar.

„Geniet je, kindje?” vroeg hij dicht aan haar oor.

„Ja en neen,” zei ze zacht.

Hij wist wat zij bedoelde. Zoo ook was het met hem gesteld. Hij genoot om in de nabijheid van Herman te kunnen zijn, doch aan den anderen kant zag hij de wraakroepende geldverkwisting.

Alida was weer ten dans gevraagd, nu door Alex Barends, die Piet benijdde, omdat zij aldoor met hem gedanst had.

En Piet, afgunstig, bromde een verwensching. Hij volgde beiden met zijn oogen, jaloersch als zij tegen Alex lachte, of deze haar wat al te dicht naar zijn zin tegen zich aanhield. En alsof hij, de zoon des huizes, de meeste rechten had op de dochter van den directeur van hun fabriek, maakte hij zich weer meester van Alida.

„Waarom dans je met hem?” vroeg hij.

„Wij zijn toch niet overeengekomen, dat ik dit enkel met u moet doen,” weerlegde ze glimlachend, inwendig verheugd, dat hij haar zooveel aandacht schonk.

„Maar als je wist, als je wist, Alida, waarom ik je dat vraag.... waarom.... ik zoo jaloersch ben!”

„Jaloezie spruit uit kleingeestigheid voort, mijnheer Piet.”

„Zeg gewoon Piet, Alida!...Toe....!”

Hij keek haar met zijn donkeren, gloeienden blik aan en Alida, bedwelmd door die vurige oogen, diep in de hare, fluisterde zijn naam.

Hij omstrengelde haar vaster met zijn armen:

„Schat, schat, liefste.... je bent van mij, van mij!”

Stilaan kwamen de ouderen ook een kijkje nemen en weldra waagden ook zij een dansje, door het orkest speciaal voor hen gespeeld, daar zij aan de nieuwe dansen niet gewoon waren. Benthuizen stond bewonderend te kijken naar de gracieuze bewegingen van Herman, die met baron van Gevenaerde den dans der ouderen geopend had.

Zou hij durven wagen haar aanstonds te vragen?

Hij durfde niet. Al was hij op het feest, hij was en bleef toch altijd haar bediende, haar ondergeschikte...

Nu ging ze weer de zaal rond, wees met haar blanke hand, alsof even een witte duif opvloog, naar het buffet, om de gasten uit te noodigen daar iets te gaan gebruiken.

En, wellicht haar gastvrijheid en plicht als gastvrouw, ook tegenover hem, indachtig, wendde ze zich tot hem:

„Ik heb u nog niet onder de dansenden bemerkt, mijnheer Benthuizen. U danst toch zeker?”

„O! ja, mevrouw!” glansde Laurent, in de hoop, dat zij hem tot haar partner zou nemen.

Zij wenkte Eva, sprak een paar woorden tot haar en bracht haar bij Benthuizen zeggend:

„Eva heeft nog een dans over, dien zij graag met u wil maken.”

Het bloed steeg hem naar het hoofd. Het was alsof zij zich over hem ontfermde; alsof het hem als een gunst werd toegestaan met de dochter des huizes te mogen dansen.

Doch bekoord door de ongekunstelde lieflijkheid van Eva, vergat hij weldra de woorden en handelwijze der moeder, die meende, hem hiermee een dienst en eer bewezen te hebben.

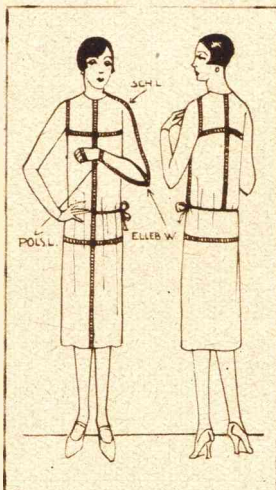
Eindelijk liep het feest ten einde en toen Benthuizen en zijn dochter door Hein per auto naar huis werden gebracht, hoorde hij de kerkklokjes al kleppen.

Na eenige dagen werd de directeur bij mevrouw ontboden, die hem, nu minder uit de hoogte, sprak over een cheque, die men haar geweigerd had te betalen, doordat deze het credit overtrof, doch desniettemin toonde, hoe haar dit beleedigde. Laurent stamelde: „Ik vraag u beleefd mij te willen verontschuldigen, mevrouw.... Ik.... ik wist niet, dat uw uitgaven....” Hij zocht naar woorden om haar niet te krenken.

„Zoo groot zijn, wilt u zeggen?” viel ze bij. „Ik wensch, dat het credit ruimer zij voortaan, mijnheer Benthuizen. Ik wil, dat dergelijke onaangenaamheid mij bespaard blijve in 't vervolg.”

„Goed, mevrouw! Ik vraag u wel mij te willen excuseeren.... een nalatigheid van me.... Dit zal niet meer voorvallen.” (Wordt voortgezet.)

Vrouwenleven

BERICHT — Wij stellen onze lezeressen in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor-, zij- en ruglengte af kan meten. Bovenwijdte. De gehele bovenwijdte wordt genomen over het breedst van den rug (volg het voorbeeld.) De Taillewijdte. De taillewijdte wordt genomen strak om de taille. Heupwijdte. De heupwijdte wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder-, elleboog- en polslengte, waarbij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen (volg voorb.) Elleboogwijdte. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijdte. Vuistwijdte. Armsgatwijdte. Heele lengte. De gehele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maatnemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De maten gelieve men bij bestelling van een patroon met het nummer van het gewenschte model duidelijk op te geven aan „Het Patronenkantoor”. Postbus no. 1. Haarlem, onder bijvoeging van het bepaalde bedrag in postzegels. Men verwijze daarbij naar den naam van dit blad. Binnen enkele dagen volgt dan franco toezending van het patroon.
Nr. 194 f 1.—, nr. 195 f 1.—, nr. 196 f 0.65.

kent men al spoedig genoeg haar waren aard.

Elke blik, elke daad heeft bij haar slechts één doel: veroveringen te maken, te schitteren en bijval te behalen.

De ijdelheid is nauw aan koketterie verwant, en hoeveel jonge meisjes zijn van die ondeugd volkomen vrij te pleiten?

Wie een meisje weet te vleien en haar eigenliefde streelt, heeft bijna immer reeds half gewonnen spel. Met volle teugen zwelgt men een leugen, die streelt, en druppelsgewijze slechts een waarheid, die bitter is.

Het beste tegengif tegen deze karakterfout is de omgang met degelijke vrienden, die zich niet schromen op bescheiden maar goed voelbare wijze onze gebreken onder de oogen te brengen.

Het mooiste in een meisje is haar karakter; daardoor kan zij 'n halve

wereld voor zich winnen. Doch, hoe schoon een meisje ook is, wanneer zij ik- en ijverzuchtig is, koket en ijdel, dan zal zij nooit het hart van een man weten te winnen en voor zich te behouden, omdat geen mensch het onnatuurlijke bemint, maar immer een open oog en warm hart heeft voor al wat eenvoudig is en zooals hij voelt, dat het behoort te zijn.

WENK

Een flesch, waarin olie heeft gezeten, wordt als volgt gereinigd. Doe in de flesch asch. Zet hem in een bak water en breng dat aan de kook. Laat het water een uur koken en laat dan de flesschen erin, totdat het water koud geworden is. Daarna met zeepwater afwassen en goed naspoeien.

VOOR ONZE JEUGD

Onze teekening geeft ditmaal het voorbeeld van een drietal zeer eenvoudige kindermantels, welke even praktisch als aardig zijn.

No. 194 is een recht manteltje van geruite wollen stof, met afneembare schouder-cape. Dit modelletje heeft een tailleurskraag en sluit op 4 groote knopen.

No. 195 toont een aardige raglan mantel voor meisjes van 12 tot 16 jaar. Wij dachten het in Engelse fantasie-stof, gegarneerd met ceintuur, groote zakken, bontkraag en bontmanchetten.

No. 196 is een raglan jongensjasje van donkerbruine ratiné. Het sluit op een dubbele rij knopen. Twee zakjes en doorgestikte naden vormen de garnering.

DE GEBREKEN DER VROUW

Is egoïsme bij een man iets leelijks, bij een vrouw is zij afkeerwekkend.

De bestemming der vrouw is nu eenmaal, voor anderen, in anderen en door anderen te leven. En de egoïste denkt slechts aan zich zelf, zorgt en leeft slechts voor zich zelf.

Er kan dus niet genoeg voor gewaarschuwd worden, dat men nimmer hart en gemoed voor de zelfzucht mag openen. Doet men het toch, dan blijft de straf niet uit. Voor een hart, dat liefdeloos is, sluit zich weldra het hart van andere mensen.

Ook maar al te dikwijls zijn onze jonge meisjes met nog een paar andere ondeugden behept: koketterie en ijdelheid, die aan de zelfzucht nauw zijn verwant.

Het is nu eenmaal niet te weerleggen, dat in de vrouwelijke natuur het streven heerscht om anderen te behagen. Maar dit neemt niet weg, dat dit streven niet mag ontaarden in een zucht, om den bijval van alle mannen te verwerven. Behaagzucht en hebzucht kennen geen grenzen, zegt het spreekwoord.

Koketterie is huichelarij en onnatuurlijk; al verblindt en betooft zij in den aanvang, toch her-

Vraag

Peli

WRIJFWAS GEEL
voor vloeren en meubelen

de heerlijke zuivere
wrijfwas
voor vloeren en meubelen

**ERDALFABRIEK
AMSTERDAM**

„Brengt zonneglans en dennengeur in huis”

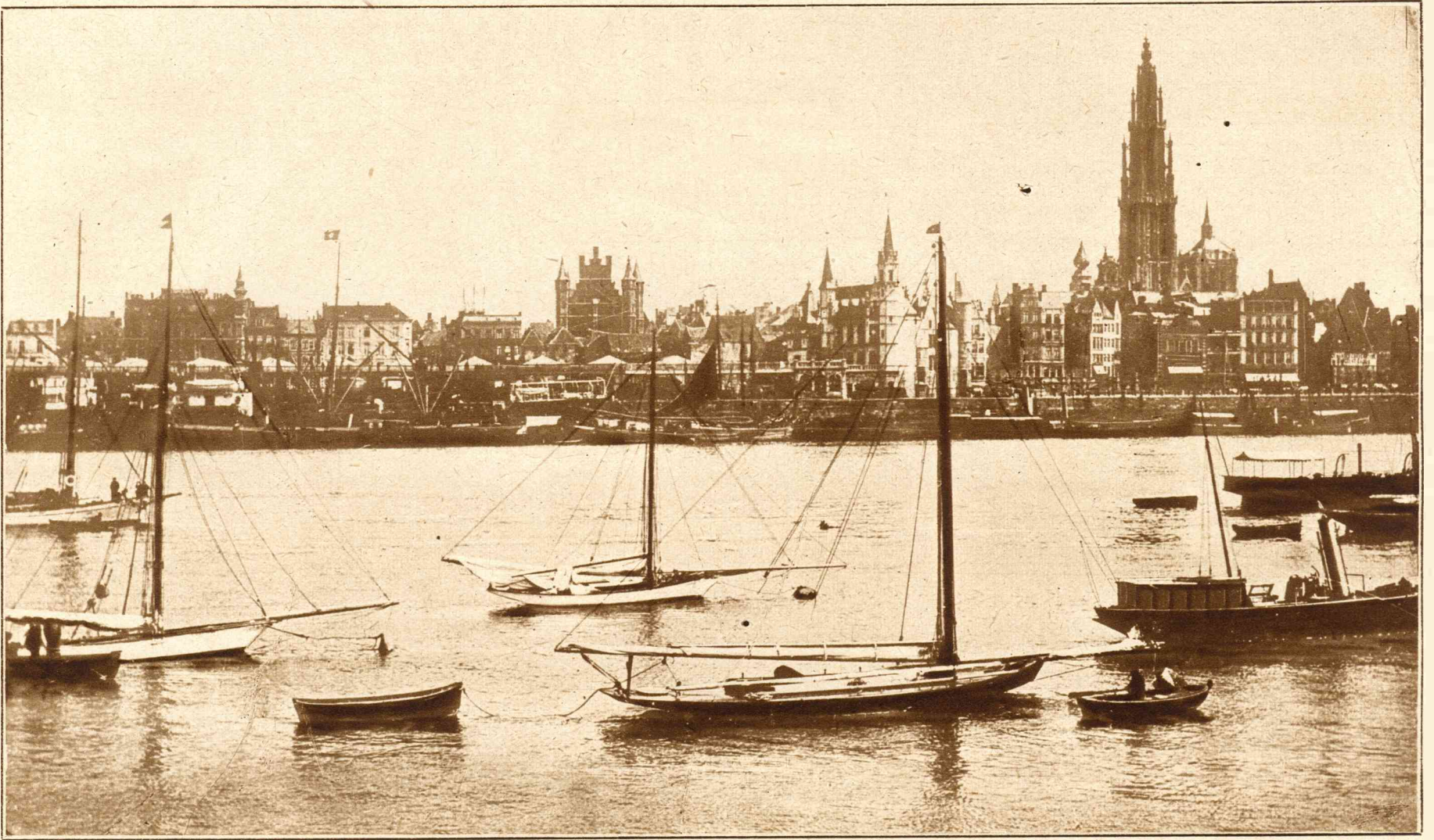
**WOLLEN MUTSEN, SJAALS, PULLOVERS EN
HANDSCHOENEN WORDEN WEDER KEURIG
HELDER DOOR ZE TE WASSCHEN IN**

LUX

VRAAGT GRATIS CAMERA - PROSPECTUS!

L400-27

Een mooi kijkje op Antwerpen, met op den voorgrond de prachtige breede Schelde. Hoog boven alles uit verheft zich de wondermooie O. L. Vr.-toren.

Het Antwerpsche Stadhuis op de Groote Markt.

ZOUTE KRAKELINGEN

Uitslag Prijsvraag No. 31.

De oplossing is als volgt:

EEN DOMKOP VINDT ALTIJD EEN GROOTEREN
DOMKOP, DIE HEM BEWONDERT.

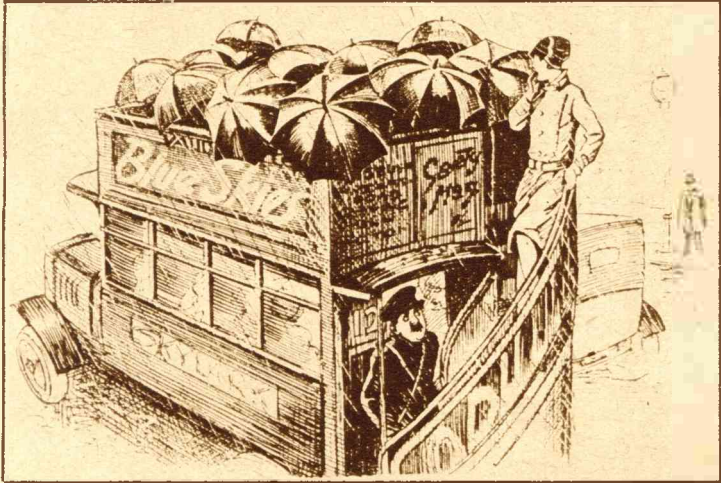
Onder de goede oplossers werden de prijzen als volgt
verloot:

1 fraai gebakscapje: Mej. G. Creuse, Celebesstraat 161,
Amsterdam.

1 lepelkistje: A. H. Bakker, Oranje Nassaulaan 46, Overveen.

1 flesch eau de cologne: J. A. Decnop, Balistr. 411, Amsterdam.

1 boekwerk: W. Bakker, P. C. Hooftstraat 21, Amsterdam.

Op een Londensche bus: „Loopt u maar door juffrouw, voorop is nog plaats genoeg.“
(Gaiety.)

DE PROEF-VISITE.

Dringend was de dokter geroepen bij 'n jong paartje, dat kort
geleden zijn eerste baby gekregen had. Bij zijn aankomst zag hij
den man, met zijn horloge in de hand, in de deuropening staan.
„Wat scheelt er aan?“ vroeg hij.

„Ditmaal niets“, was het antwoord, „mijn vrouw
wilde alleen maar weten, in hoeveel tijd u hier
kunt wezen, voor het geval de kleine eens iets
ernstigs mocht krijgen.“

DE AFDOENDE KUUR.

Vrouw, die een vermageringskuur ondergaat in
een badplaats, seint aan haar man: „In vier weken
is mijn gewicht tot op de helft verminderd, hoe
lang zal ik nog blijven?“

Man, terugseinent: „Nog vier weken.“

COLLEGA'S.

Loopjongen, tot zijn kameraad, den krantenjon-
gen: „Wie was die fijne meneer, waarmee je daar-
net stond te praten?“

Krantenjongen: „Dat? O, dat is iemand met wien
ik jarenlang heb samengewerkt — hij is de redac-
teur van een van mijn bladen.“

HET ZEKERSTE MIDDEL.

Passagier, op een tusschen-
station: „Heb ik hier tijd, om
even wat te drinken?“

Conducteur: „Zeker mijnheer.“

Passagier: „Weet u zeker, dat
de trein niet zonder mij zal we-
rijden?“

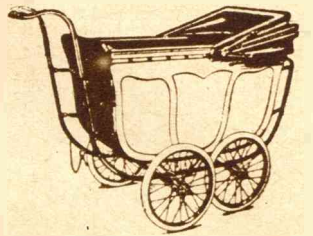
Conducteur: „Ik zal even
met u meegaan, mijnheer, dan
kunt u heelemaal zeker zijn.“

DE LIEVE JONGEN.

Moeder: „Ik hoop, dat je
lief bent geweest op het
partijtje, en dat je aan tafel
niet voor de tweede maal
om iets gevraagd hebt?“

Lieve jongen: „O, nee,
mammie, ik heb maar een-
maal gevraagd, maar toen
hoorden ze me niet, en om-
dat u gezegd had, dat ik
niet voor de tweede maal
van hetzelfde gerecht mocht
vragen, heb ik toen maar
zelf genomen, zooveel als
ik lustte.“

„THE MARMET“

De „Lichtste Wagen“ der Wereld.

Alléén verkrijgbaar bij:
P. F. L. DE RIDDER

alléén **HARTENSTRAAT**
Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ „ f 15.—

Zoekt waar ge wilt, U vindt
geen lekkerder 10cts sigaar dan...

VICTOR HUGO CORONITAS
NIEUW MODEL

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Heldersche Lunchroom
Spoorstraat 51
HELDER

HET adres
voor koffiedrinken

Heldersche Obligatie- en Wisselkantoor

Postrek. 88071 - Koningstraat 33 - Helder - Telefoon 422

Vreemd geld - Verzekeringen op elk gebied - Passages naar alle werelddeelen

Laat bloemen Uw tolk zijn

BLOEMENMAGAZIJN
P. J. VAN KESSEL
LAAT A 129, ALKMAAR
TEL. INT. 214

CREDIETEN met en zonder borg

beschikbaar voor personeel met een
absoluut vaste betrekking. Geen kosten
vooruit. - A. C. en A. K., SINGEL 381,
AMSTERDAM. - Telefoon 32481
Kantooruren: 10-4, 6-8. Zaterdags 3-5

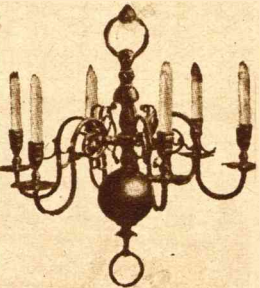
Oud-Hollandsche Koperwerken

vindt U bij

REEDERS

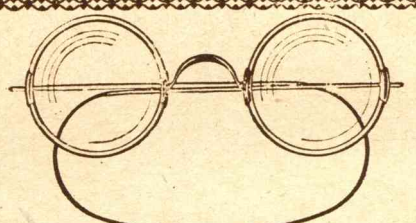
N.Z. Kolk 17 - Amsterdam
Tel. 45373

Sinds 1765 Specialiteit in
KOPER- EN TINWERK
Electr. Kaarsenkronen, enz.
Reparatie-Inrichting

Koopt uitsluitend Boter
voorzien van neven-
staand **Rijksmerk**.

Alleen dit merk
garandeert U de
onvervalscheid

GEBR. PRINS OPTICIENS 7 VERKOOPHUIZEN

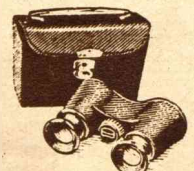
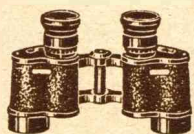
AMSTERDAM

HOOFDMAGAZIJN

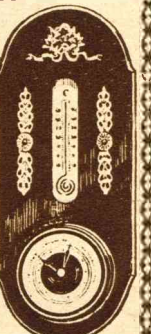
SPIJ 6

FILIALEN:

Kerkstraat 52
Bilderdijkstraat . 68
Ferd. Bolstraat 130
Tolstraat 93
Taksteeg 9
J. P. Heijestraat 112

ZEISS Prisma-
en Theatertekijkers

1e kwaliteit
Merk S & O.

Klierziekte?

OP AANVRAGE WORDT U GRATIS
TOEGEZONDEN DE BROCHURE
OVER GRANULINE, HET MIDDEL
VAN DR. J. H. VAN GRAFHORST,
ARTS, TEGEN TUBERCULOSE
EN KLIERZIEKTE.
Middelburgsche straat 117, Scheveningen.

WINTERJASSEN
en Costuums
naar maat, vanaf
f 45.—
REGENJASSEN
en Demis vanaf
f 39.50

Vraagt onze stalen.
KLEEDERMAKERIJ
„DE STAD AMSTERDAM“
Westerstraat 45
Telefoon 44190

Gonda
is een BONBON
met croquante
nougatvulling en
wordt daarom door
veken geprezen.

RINGERS

Let op den naam aan den onderkant van
elke bonbon!

Voor

Helder en Omstreken

is

„CORONA“

Sluisdijkstraat 47

Telefoon 216

het juiste adres

voor al uw

BLOEMWERKEN

Beleefd aanbevelend,

J. v. Koningsbruggen

Telefoon 216

Duizenden zieken

zijn genezen met het galva-
nisch zwakstroom-instrument,
zoowel van asthma, zenuwen,
rheumatiek, slechte bloeds-
rheumloop enz. Inlichtingen zijn
gratis te bekomen bij
K. SIKKES
te Zaandijk. Ook gratis aan
huis te ontbieden.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren
op „De Stad Amsterdam“ a f 1.625 per drie maanden 1)
f 0.125 per week

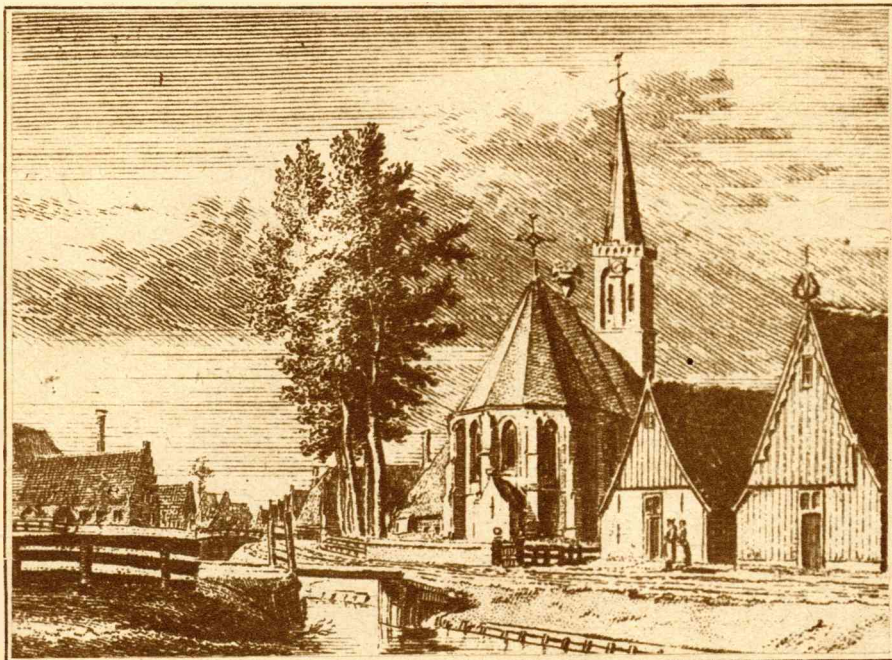
1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

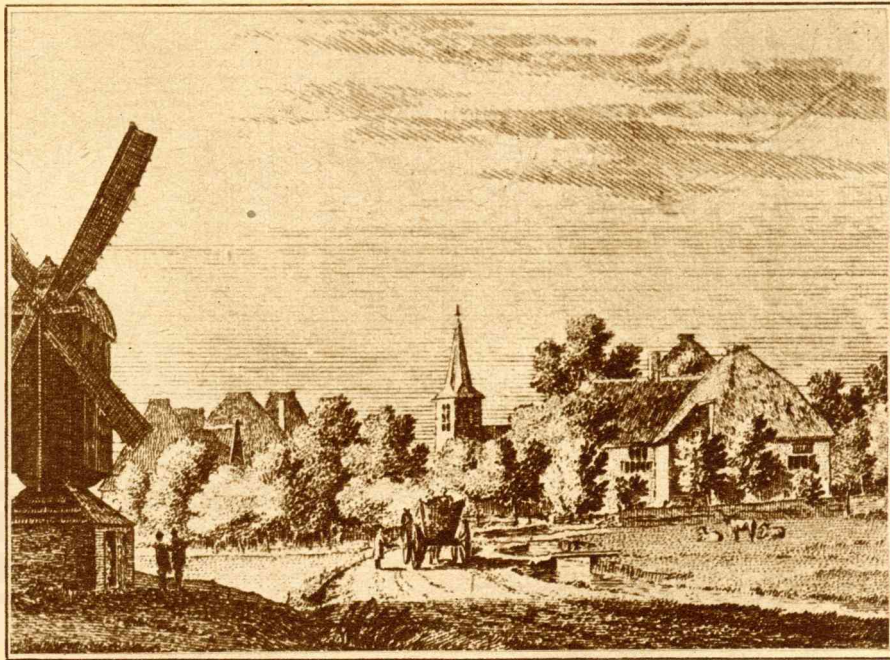
Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau.
Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe met post-
zegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
KEIZERSGRACHT 234

Het dorp Twisk.

Het dorp Hauwert.

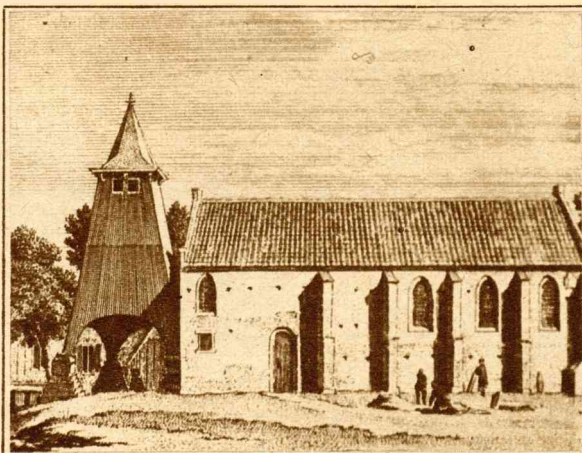
Oude Westfriesche Kerken en Torens IV

DOOR J. C. SCHUITMAKER Cz.

Ook Twisk heeft 'n mooi oud kerkgebouw. Het is uit 't laatst van de 15e eeuw en nog goed geconserveerd. Het heeft 'n koor, dat met 'n halven tienhoek gesloten is. Het schip van de kerk is tot 'n consistoriekamer en daarboven gelegen raadkamer vertimmerd. De kerk met stevige steunbeeren, die schuine afdekkingen hebben, is van gebakken steen. De fraaie toren heeft drie verdiepingen en is met nissen versierd. De spits is achtkant. De klok is volgens het randschrift van 1526. Er staat 'n vers opgeschilderd:

*Ick roep tot Godts leer alle mensch
Ick deyl dagh en nacht na wensch
Ick donder vreucht met myn geluyt
In droefheyt kryt ick klagend uyt.*

De preekstoel is van eikenhout met snijwerk van zeer onbedreven hand en draagt het jaartal 1731.

De kerk te Nieuwbokswoude.

*En handt van Oud-
Jong Jeugt ter gift
Geprickelt door Reyn
liefdevier
En lust tot heylig
Tempelcier
Schenckt kopre boog
en leesnaar hier."*
J. Langedijk 1753

Dit vers is 'n merkwaardig staaltje van de rijmelzucht onzer voorvaderen. De beteekenis zal wel zijn, dat de oude en jonge

15e eeuw. Op de klok is 'n randschrift in Gotische letters:

*„Sanctus. Nicolaus. is. minen. naem. myn gheluyt.
si. voer. Gode. bequaem. int. jaer. ons. heren. 1540.*

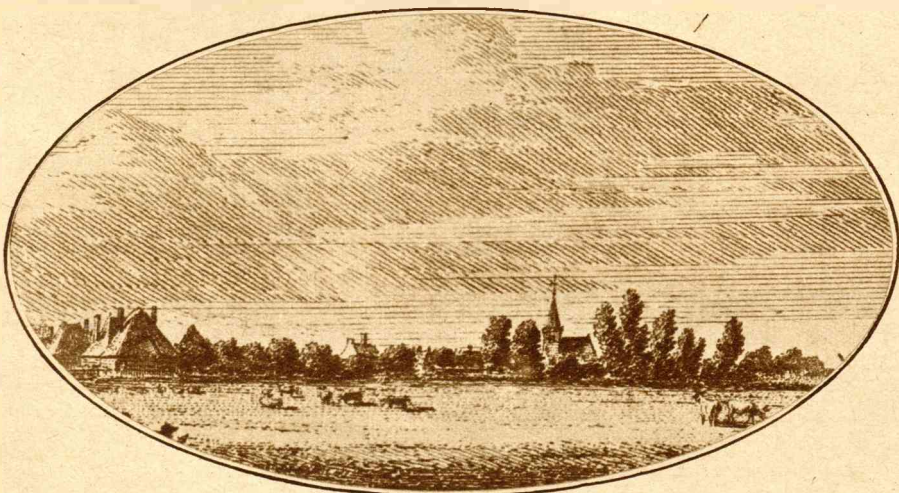
Gobel. Sael. me je."

De kerk heeft 'n kraaisvorm, maar 't koor is verdwenen en de muren aan de zuidzijde zijn bepleisterd; aan de noordzijde niet. Kerk en toren zijn van gebakken steen. In de kerk is 'n preekstoel van eikenhout met Jonische kolommen en fraai gesneden hangers onder de pedestallen.

De kerk te Haringhuizen is van 1470. Van Arkel en Weissman zeggen, dat ze vroeger veel grooter moet zijn geweest. Dit blijkt wel duidelijk uit de illustratie hierbij gevoegd, die laat zien, hoe de kerk nog in 1726 was. De zuilen met achtkante basementen en lage achtkante kapiteelen wijzen op 'n noorderlijken zijbeuk, die thans is verdwenen. Ook de oostelijke afsluitmuur wijst op de verandering, die de kerk heeft ondergaan. De muurwerken zijn van gebakken steen; de steunbeeren en lijsten van rooden zandsteen. De zuilen hebben kapiteelen van witten zandsteen er vertoonen 't karakter van de 15e eeuw. Van den zwaren vierkanten toren zijn nog slechts de twee benedenste verdiepingen in den oorspronkelijken staat. De tweede verdieping is met fraaie nissen versierd. De klok heeft 'n randschrift in gotische letters:

*1c. heet. Willebrord. ende. bid. God. dat. hi. ons. vrede.
verlenen. moet. ende. alle. doden. hemelric. mi. maecte.
Steven. Butenduc. int. jaer. ons. heren. MCCCCLXXV.*

De preekstoel, met Jonische pilasters en 'n wapenschild versierd, is evenals het sierlijke doophek van eikenhout, van 1654. Eenige eikenhouten banken hebben waarschijnlijk van 't begin af in de kerk gestaan. Men ziet verder twee borden met geloofbelijdenis enz. van 't jaar 1668. Onder den preekstoel ligt 'n grafzerk, waarop 'n miskelk en verder kan men lezen, voorzoover de preekstoel het opschrift niet bedekt: *ano xoc eh lxi iiii* (1500 en 64) *den i x (9) novemb. starf. heer.... iansz.... diake....* *astoer. va dese. kerck. vans. iaer. xi i totte. iaer. l.x.i.i.i.i.*

Het dorp Opperdoes.

Het eikenhouten doophek en het koperwerk is van 1763. Tegen het westelijk schot der kerk leest men:

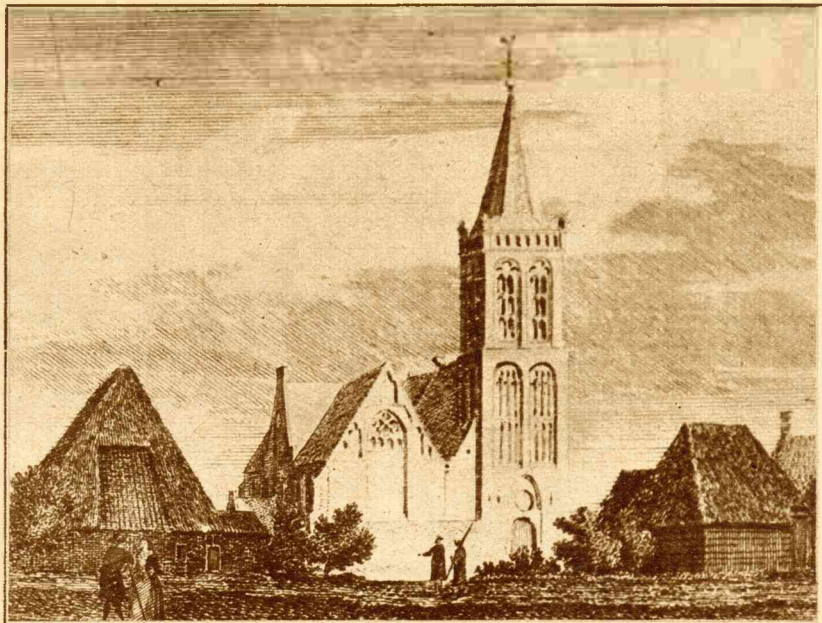
*„Eenderly bidde ick van den Heere, dat ick in den
huyse des Heeren mochte myne daghe te aanschouwen
de schoone Godsdiensten des Heeren ende synen Tempel
te besoecken. Psalm 27.4."*

De kerk van Opperdoes behoort evenzoo tot de oude kerken, die nog gespaard zijn gebleven. Aan de oostzijde is zij door 'n halven tienhoek gesloten. De noordzijde van 't gebouw is bepleisterd, de zuidzijde niet en deze vertoont, evenals de steunbeeren, reuzenmoppen. De vierkante toren van gebakken steen heeft 'n achtkante houten spits, die waarschijnlijk vernieuwd is. 'n Rond venster is dichtgemetseld. De kerk is uit de 15e eeuw, maar in 1862 hersteld. De klok is evenals die van de Twisker kerk gegoten door Johannes Gerardus van Wou. Ze draagt 't jaartal 1527. Preekstoel en doophek zijn van blank eikenhout. De eerste heeft schroefvormig gewonden kolonnetten en composietkapiteelen. Op den boog van 't doophek is 'n vers gegrift, dat veel van 'n puzzel heeft.

*„Elk ziet hier uyt dit letterschrift
Hoe 't herte vol onwraekbre drift*

gemeentelieden samen botje bij botje gedaan hebben om de kerk met 'n boog en lesenaar van koper te versieren. Op de gravure (evenals de meeste andere uit de „Nederlandsche Outheden" van Broverius van Niedeck) zien we de Opperdoeser kerk slechts heel klein tusschen geboomte, uit de verte.

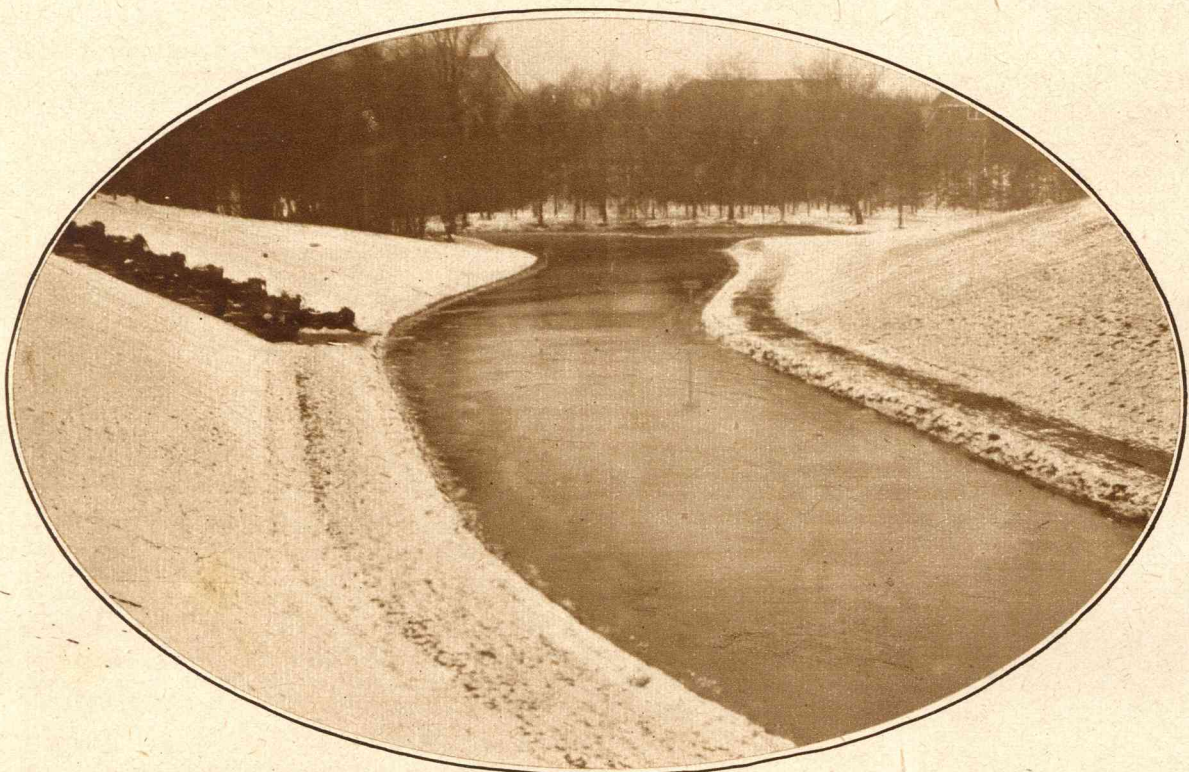
De kerk te Nibbixwoud is verdwenen in 1830. Op de illustratie zien we, dat naast het zeer eenvoudige kerkgebouw 'n houten klokkenhuis heeft gestaan. Dit dorp heette oorspronkelijk Nuwe Boxwoude en Hauwert (dat 'n verbastering is van Hadewerd) heeft Oude Boxwoude geheeten. Op 't aardige plaatje van Hauwert zien we slechts in de verte den ouden toren boven 't geboomte uitsteken. De kerk is uit de

Het dorp Haringhuizen.

Ijsvermaak op den mooien Singel te Purmerend.

In de boschjes van Verbeek te Bussum wordt een nieuwe waterpartij aangelegd, die gedeeltelijk reeds gereed is. Een kijkje er op.

De eerste uitlaande brand te Amsterdam in 1928. Tijdens afwezigheid der bewoners is op Nieuwjaarsdag brand uitgebroken in perceel Reitzstraat 36. De geheele inboedel ging verloren. Een kijkje op de ruïne.

GEMENGD NIEUWS

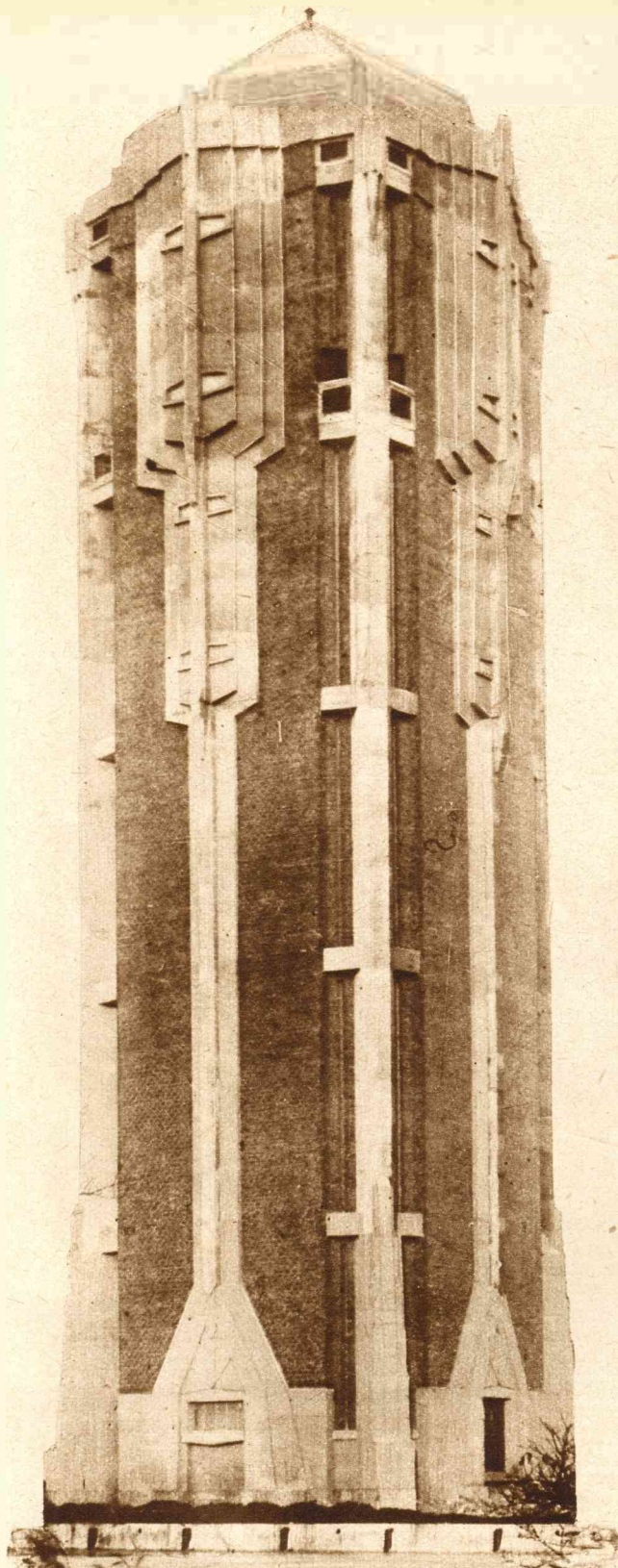
Door het omvallen van een Kerstboom is op Nieuwjaarsdag te IJmuiden een complex woningen, bewoond door vijf gezinnen, afgebrand.

De Postduiven-vereeniging „Pleinis“ te Zandvoort heeft ter gelegenheid van haar 5-jarig bestaan, gedurende de Kerstdagen een tentoonstelling gehouden, die 110 inzendingen omvatte. Wij geven hier een foto van de bestuursleden.

Op de Lijnbaansgracht bij de Vijzelgracht te Amsterdam, waar de bewoners der woonschuiten nu toch ook eens voor een poosje een woning hebben, die niet voortdurend heen en weer schommelt, maar vaststaat alsof zij op palen gebouwd is.

De nieuwe 55 Meter hoge watertoren van Aalsmeer, door het Prov. Waterleidingsbedrijf aan den Westplas gebouwd.

De Muziekvereniging „Excelsior” te Noord-Scharwoude bestaat 30 jaar. Onder leiding van haar directeur, den heer P. Pranger, is de vereeniging steeds in bloei vooruitgegaan, zoodat ze nu in de eere-afdeeling uitkomt.

De heer J. Versteeg Jr., die 12½ jaar burgemeester is van Monnikendam en Katwoude.

*

We hebben dit jaar weer eens het wintertje wel; daarover zal wel iedereen het eens zijn. Het is tenminste al lang geleden, dat we in onze Zuiderzee ijsbergen konden zien drijven, zooals de hiernaast rechts afgebeelde. Het lijkt wel een kiekje uit het Noordpoolgebied en toch, dat is het heusch niet.

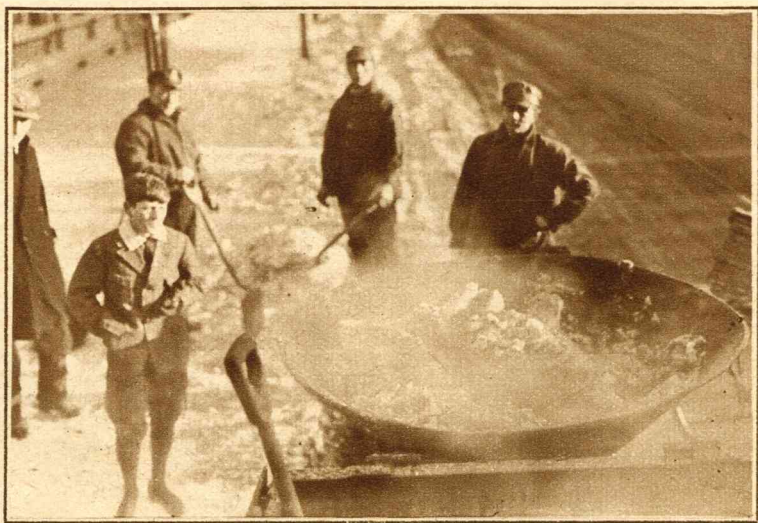
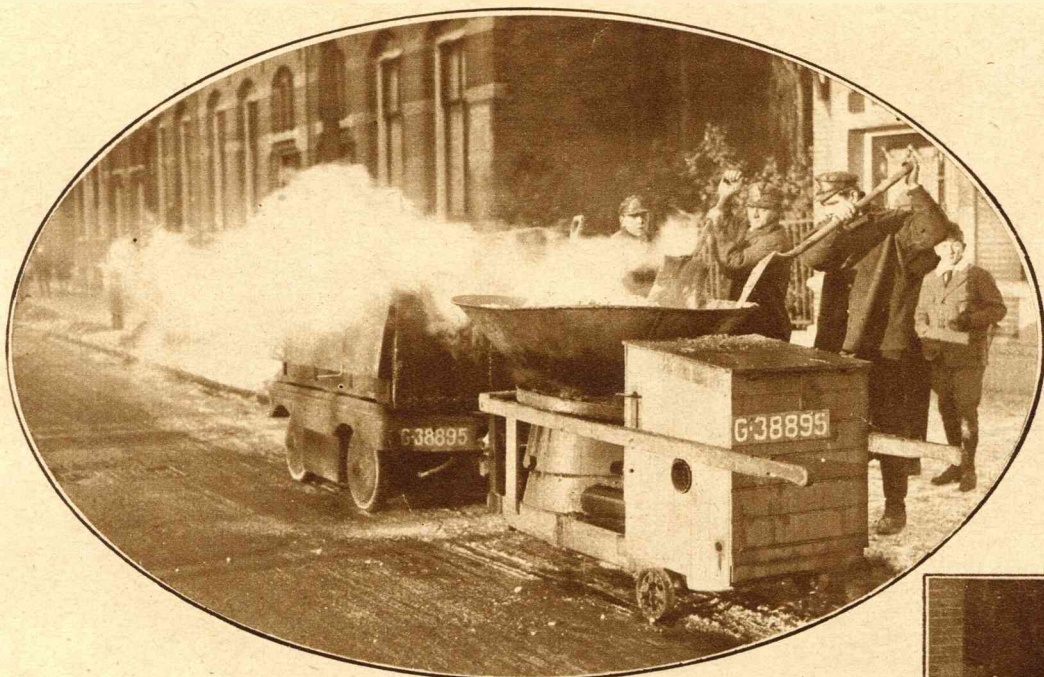

Door het breken van de as is de watermolen van den Stommeerpolder bij Aalsmeer van zijn wieken beroofd.

*

Hiernaast:

De jaarlijksche opvoering van „Kloris en Roosje” in den Amsterdamschen Stadsschouwburg. — Een groepje van de bruidftsgasten.

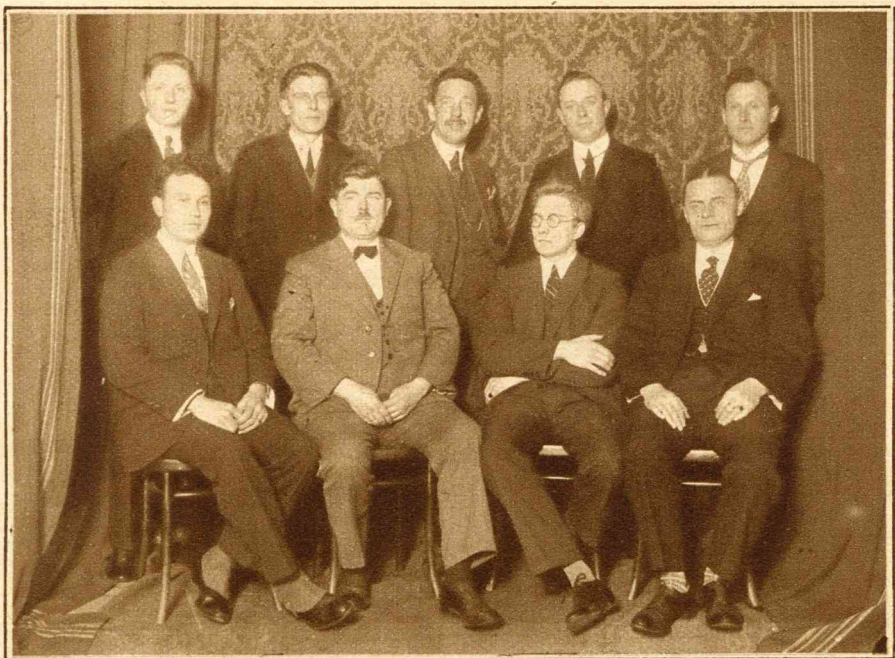

'N SNEEUWSMELT-INSTALLATIE TE AMSTERDAM

De Amsterdamsche Stadsreiniging is deze week met iets nieuws voor den dag gekomen, n.l. een sneeuwsmeelt-installatie. Bij voorkeur wordt door de reiniging de opgeruimde sneeuw in de grachten gedeponeerd, maar er zijn heel wat straten, die ver van een gracht verwijderd zijn en dan wordt het geval wat lastiger. Daarom is nu de nieuwe smelt-installatie in gebruik genomen, waarmee de sneeuw, ter plaatse zelf, waar ze wordt verzameld, wordt gesmolten. Het toestel bestaat uit een wagentje, dat door een electrisch motorpaard wordt getrokken. In dat wagentje bevindt zich een trechtervormige groote bak, waarin middenin een oventje staat, waarin cokes worden gestookt. Daaromheen is een watermantel, waarvan het water door het vuur sterk verhit wordt. Een klein benzinemotortje blaast het kolenvuur aan en doet tevens het warme water circuleeren. De sneeuw, die in den bak wordt geworpen, wordt op drie manieren tegelijk gesmolten. Ten eerste door de hitte van het vuur zelf, ten tweede door het warme water, dat door de sneeuw wordt gespoten en beneden weer opgevangen wordt om tenslotte opnieuw weer in den watermantel terecht te komen en ten derde door de gassen van het vuur, die door de sneeuw geleid worden. Deze verlaat het wagentje dan ook in den vorm van een breedden straal water. Wij geven hier een afbeelding van het toestel in zijn geheel, en hierboven rechts: een detail-foto van den trechter.

De bewoners van den Overtoom te Amsterdam hebben zich tot het Gemeentebestuur gewend, om eindelijk eens verbetering te brengen in den toestand van de Kattenlaan, het smalle verbindingsweggetje tusschen Overtoom en Vondelpark. Waarlijk geen onbillijke eisch, want het paadje is zoo smal, dat men elkaar, vooral als een der „men's“ een fiets aan de hand voert, haast niet kan passeeren. Uit de beide hierboven en hieronder gereproduceerde foto's kan men zien hoe smal het gangetje is. De eene stelt den ingang aan den Overtoom, de andere die aan het Vondelpark voor.

Het in Alkmaar en omgeving zoo bekende en gewaardeerde dubbel mannen-kwartet „Zang en vriendschap“ dat onder leiding staat van Cornelis Jonker, zal in Mei a.s. zijn tien-jarig bestaan vieren en naar aanleiding daarvan op de beide Paaschdagen zangwedstrijden organiseren voor dubbele, gemengde en mannenkwartetten. Reeds nu is men daarvoor druk in de weer en het laat zich aanzien, dat het een mooi feest zal worden. Wij geven hier een foto van de leden van „Zang en Vriendschap“. Van links naar rechts zittend: P. Haasbroek, J. Pijper, Corn. Jonker, W. de Vries. Staand: J. Dik, Th. J. van Vechten, A. F. van der Goes, A. Bol en A. Haasbroek.

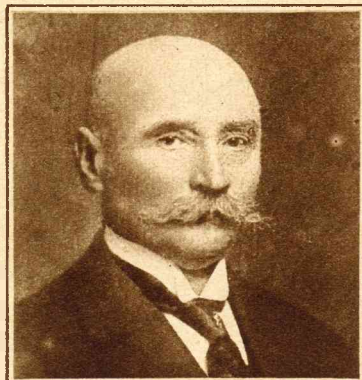
Hiernaast links: De vorige week hebben wij een aantal foto's geplaatst van het Schoolmuseum te Amsterdam, naar aanleiding van het vijftig-jarig bestaan dezer nuttige instelling. Wij voegen daar nu nog aan toe een portret van den tegenwoordigen directeur, den heer J. van der Esch, die reeds veertien jaar aan het hoofd van het Museum staat.

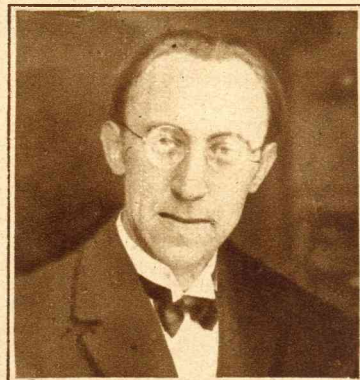

GEMENGD NIEUWS

Door den hevigen wind, dien we in het laatst der vorige week gehad hebben, is het ijs in de Zuiderzee aan het kruien gegaan en groote massa's zijn tegen den dijk aangeworpen. Hier een tweetal kiekjes van de ijsstapels tegen den Uitdammerdijk.

Dr. Coelingh, die als directeur van de H.B.S. aan de Mauritskade te Amsterdam afscheid heeft genomen, is door het Gemeentebestuur de zilveren medaille van de Stad Amsterdam toegekend.

De heer Gerard H. Boedijn te Hoorn, dirigent van „Sappho“ en „Kunst na Arbeid“, is met ingang van 1 Januari 1928 benoemd tot directeur van de Veendammer Muziekschool te Veendam.

Onder groote belangstelling heeft op de begraafplaats Westerveld de begrafenis plaats gehad der bij het auto-ongeluk nabij Halfweg omgekomen leden der familie Van Nierop. Wij geven hiervan een tweetal foto's. Hierboven: De droeve stoet met de drie kisten op het kerkhof, en hiernaast het indragen van de lijken in het crematorium.

DE STAD AMSTERDAM

Het blijft maar winter, naar het schijnt, en daarom geven wij op deze bladzijde nog maar een paar fraaie wintergezichten. — Eerst een in de stad, de O.Z. Voorburgwal te Amsterdam.

en vervolgens een op het land: In de bosschen te Bergen (N.-H.)